



תפ"ח 48909/11/20 - מדינת ישראל נגד שמעון אוחיון

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד
שמעון אוחיון
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

השופט ר' כרמל, ס' נשיא, אב"ד

1. כנגד הנאשם, יליד 1970, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ועבירת השמדת ראיה, לפי סעיף 292 לחוק. מדובר באירוע שהתרחש ביום 29/10/20, בבניין נטוש בשכונת תלפיות בירושלים. על פי הנטען בכתב האישום, באותו יום, בשעת צהריים, הגיע הנאשם לבנין, זאת על רקע שימוש בסמים, ופגש במנוח, ראמי אבו עאסב, שהיה שם עם אחרים. באותו מפגש גנב המנוח את הטלפון הסלולארי של הנאשם. בהמשך, כשגילה הנאשם שהמכשיר הסלולארי גנב, והוא חשד במנוח בדבר גנבתו, שב הנאשם לבנין עם נתנאל כהן, בסמוך לשעה 17:08. השניים נכנסו לבנין ולחדר ששימש את המנוח, וצרכו שם סמים. סמוך לשעה 18:20 הגיע המנוח לבנין כאשר הוא משוחח במכשיר הסלולארי ובעקבות כך התפתח עימות בין הנאשם לבין המנוח, בשל רצונו של הנאשם לקבל לידיו בחזרה את המכשיר. כתוצאה מהמאבק נגרמו למנוח מספר חתכים, אחד מהם פצע דקירה בחזה משמאל, שגרם למותו. הנאשם ונתנאל עזבו את המקום לאחר שהנאשם נטל את המכשיר הסלולארי, ובדרך לא ידועה נפטר הנאשם מהסכין בה נטען כי עשה שימוש בדרך לא ידועה והכניס, בביתו, את נעליו ובגדיו למכונת כביסה.

2. **הנאשם מסר שתי תשובות לכתב האישום.** בתשובתו הראשונה, שנמסרה ביום 11/4/21 על ידי בא כוחו הקודם, אמר, בין היתר (ובנוגע עם סעיף 6 לכתב האישום: "הנאשם מאשר כי אכן אירע מאבק בין השניים שבמהלכו נפגע המנוח. המנוח משך את הנאשם בחולצתו אל חדרו, שלף לפתע חפץ חד והחל להניפו לעבר



הנאשם במטרה לפגוע בו. הנאשם קרא למנוח שוב ושוב לעזוב את החפץ אולם המנוח לא נענה לקריאתו והנאשם נפגע מהחפץ. הנאשם ביקש להתגונן ולהיאבק במנוח וניסה לתפוס את ידיו, שאחזו בחפץ, בשלב מסוים. במהלך הדברים, נפל המנוח על הקרקע, הנאשם לא יודע בבירור האם וכיצד נדקר המנוח מן החפץ".

בתשובתו השנייה לכתב האישום, שנמסרה כשמונה חודשים לאחר מכן, ביום 1/12/21, הנאשם ציין בתחילה, כי במהלך כל האירוע הוא היה תחת השפעת סמים כמו גם נתנאל והמנוח. נטען, כי הנאשם הכיר את המנוח היכרות שטחית בלבד. באשר למכשיר הסלולארי השיב הנאשם כי סבר שכל אחד מהנוכחים, לרבות נתנאל, יכול היה להיות מי שגנב את המכשיר. הנאשם אישר שביקש לקבל מהמנוח את המכשיר אולם, בתגובה, המנוח דחף את הטלפון אל תוך מכנסיו, הוציא סכין מבין חפציו שבחדר, תקף את הנאשם ופצע אותו בזרועו. המנוח גרר את הנאשם למאבק אלים, הנאשם ניסה להתגונן ונאבק עם המנוח על הסכין שהחזיק המנוח עד שעלה בידו להשתלט עליה, הנאשם היה שרוי בפחד ובחשש אמיתי לחייו והנאשם חדל ברגע שהבין כי הוא אינו מצוי בסכנת חיים מצד המנוח. נטען, כי הנאשם לא רצה במות המנוח ובמהלך המאבק תנועותיו נועדו להשתחרר מלפיתת המנוח ולצורכי הגנה, וכן לקבל חזרה את המכשיר הסלולארי. החדר בו התרחש המאבק היה חשוך, הנאשם היה תחת השפעת חומרים ממכרים, דבר שהוסיף לפחד בו היה שרוי, ולכן תגובותיו היו קיצוניות בהתאם למצב הקיצוני אליו הוביל אותו המנוח, תגובות העולות כדי הפעלת כוח סביר במסגרת הגנה עצמית. נטען עוד, כי לאחר שהנאשם הבין שהמנוח נפגע, הוא ביקש מנתנאל להזמין אמבולנס ואז ראה את כוחות ההצלה שהגיעו למקום. הנאשם, כך נטען, אכן לקח בסוף האירוע את המכשיר הסלולארי, אך לא ממכנסי המנוח אלא המכשיר היה זרוק על הרצפה. הנאשם הכחיש שהשליך סכין וטען כי כאשר הגיע לביתו הוא נכנס להתקלח על מנת להירגע מההלם בו היה נתון עם תום מאבק על חייו. הוא נכנס למקלחת לבוש לחלוטין והסיר את בגדיו תוך כדי שהמים זורמים. הנאשם, כך נטען, לא התכוון לשטוף כתמי דם מבגדיו ומעשיו לא נעשו על מנת להשמיד ראיות.

3. מטעם המאשימה העידו נתנאל, שוטרים, פרמדיק, מתנדב מד"א ורעייתו, ד"ר הדס גיפס מהמכון לרפואה משפטית וד"ר מוחמד נואס שטיפל במנוח בעת הגעתו לבית החולים. מטעם הנאשם העיד הנאשם לבדו. כן הוגשו ראיות רבות, עיקרן בהסכמה, ותבוא אליהן התייחסות במידת הצורך.

4. עובר לתחילת המריבה והמאבק בין הנאשם לבין המנוח, המנוח היה בשיחה טלפונית עם בן דודו, העד עאמר אבו עסב. השיחה הוקלטה (ע"י עאמר) אולם אין נוסח מוסכם לתמלול השיחה (שהייתה בשפה הערבית) עקב כך שהשיחה אינה ברורה דיה ולעניין זה תבוא התייחסות בהמשך.

5. לאחר שמיעת הראיות, ומהלך הסיכומים, ניתן לומר כי אין מחלוקת לגבי הפרטים כלהלן:

הנאשם והמנוח נפגשו בבניין ביום האירוע, פעמיים. הנאשם טען שהמנוח גנב לו את המכשיר הסלולארי, המכשיר אכן נמצא, בעת הרלבנטית, בידי המנוח שעשה בו שימוש. בעת האירוע המנוח היה בשיחה שהוקלטה, עם בן דודו, התפתח מאבק פיזי בין הנאשם לבין המנוח בגלל רצונו של הנאשם לקבל את מכשיר הטלפון שלו בחזרה (ראה עמ' 445 לפרוט', ש' 10-1). כמו כן, באשר לחפץ החד בו נעשה שימוש, המאשימה אינה טוענת כי קיימת ראייה לגבי זהות בעליו ואין טענה שהנאשם הצטייד, מראש, בסכין או חפץ חד (עמ' 445-446). ראה גם, בהקשר זה, האמור בעמ' 1-2 לסיכומי הנאשם. עוד טוען הנאשם בסיכומיו, בין היתר, כי מדובר בראיות נסיבתיות ולא ניתן להגיע מהן למסקנה חותכת



לחובת הנאשם.

6. **בתמצית**, ניתן לומר, **בתום עדות הנאשם לפנינו**, כי טענתו של הנאשם היא שהמנוח נפגע מחפץ חד אותו הביא המנוח, ובאמצעותו ניסה לפגוע בנאשם, ולאחר שהמנוח נפל במהלך המריבה הוא נדקר מאותו חפץ, כאשר כל פעולות הנאשם היו להגנה עצמית.

7. המאשימה משתיתה את עיקר טיעוניה על ארבעה נדבכים: **עדות נתנאל, השיחה המוקלטת, הפציעות בגוף המנוח, והתנהגות הנאשם בשחזור ותוכן השחזור.**

נתנאל

8. נתנאל היה עד הראייה היחיד לאירוע והיה מודע לסיבה שגרמה למאבק בין הנאשם לבין המנוח: גניבת המכשיר הסלולארי על ידי המנוח והשימוש שעשה בו, כנגד רצון הנאשם להשיב את הגזלה. על כך אין בעצם מחלוקת. עם זאת, מעדות נתנאל אין ראייה ברורה, מדויקת, באשר להתרחשות בין הנאשם לבין המנוח. יצוין כי נתנאל עצמו היה במעצר במשך כחודש ימים בחשד למעורבות באירוע.

9. לדברי נתנאל בעדותו לפנינו, הוא הכיר את הנאשם מספר חודשים לפני האירוע על רקע היות שניהם מטופלים במרכז למתדון. נתנאל הגיע למבנה הנדון בשעות הצהריים וחזר שוב לפנות ערב. גם בצהריים וגם בערב נכחו במקום נתנאל, המנוח והנאשם. אם נבקש לסכם את עדותו של נתנאל לפנינו, באשר לאירוע עצמו, כי אז, לדבריו, הנאשם הגיע וביקש מהמנוח את הטלפון. המנוח התנגד ונכנס מהמבואה, בה היה, לחדר ששימש את המנוח (בו היו חפצים של המנוח). המנוח, כך לדברי נתנאל, החביא את הטלפון "בביצים". נתנאל ניסה להפריד בין השניים. הנאשם, לאחר שיצא מן החדר, חזר שוב והמריבה נמשכה. במהלך המאבק השניים הפכו שולחן עליו היו נרות ובמקום השתררה חשיכה. על כן, נתנאל, שעמד בסמוך לדלת, לא יכול היה לראות דבר. במהלך המאבק היה זה הנאשם, על פי עדותו של נתנאל, שבעיקר הכה (את המנוח) (גרסה זו מסר נתנאל גם בחקירתו במשטרה והוא לא חזר בו מכך בעדותו בבית המשפט). לבסוף, הנאשם יצא מהחדר ואמר לנתנאל "בוא נלך" והשניים עזבו כאשר המנוח נותר לשכב על הרצפה. לדברי נתנאל, הוא לא ידע שהמנוח נפגע, ואילו הנאשם אמר לו שהוא עצמו נפצע. נתנאל לא ראה, לדבריו, חפץ חד.

10. ניתן לשרטט **לוח זמנים, מרגע הגעת הנאשם עובר לאירוע ועד לעזיבתו** את הזירה. זאת מאחר שבעת שהנאשם הגיע, המנוח שוחח בטלפון עם בן דודו, שיחה שאורכה המוקלט, הכולל, לרבות שלב המאבק בין הנאשם לבין המנוח, נמשך כשתיים-עשרה דקות. השיחה בין המנוח לבין בן דודו החלה בשעה 18:13, והתבצעה ממכשירו הסלולארי של הנאשם (המאשימה אינה חולקת על כך, ראה עמ' 2 לסיכומיה המודפסים), תוך שימוש בסיים של המנוח. השיחה - ת/82, הנאשם הגיע למקום בשעה 18:18 ותחילת האירוע נשמעת לאחר כשבע דקות, בשעה 18:25. בין לבין, מתקבלת שיחה בשעה 18:29 למוקד 100. השיחה למוקד 100 נעשתה על ידי אזרח ששמע צעקות רמות מהמבנה.



הפרמדיק אריאל כהן הגיע לזירה בשעה 18:35 כאשר הנאשם ונתנאל עזבו בשעה 18:35. קטע האודיו הרלבנטי אורך כשבע דקות. יצוין בשלב זה כי כדקה וארבעים שניות לאחר שהגיע הנאשם, נשמעות המלים "הדם שלי", וההקלטה נמשכת עוד כחמש דקות. לדברי נתנאל, המלים שנשמעות בשיחה: "די, די שמעון", נאמרו על ידו: "זה אני אומר שיעזוב אותו". הנאשם, כך לדברי נתנאל, הוציא בסוף האירוע את הטלפון ממכנסיו של המנוח, שהיה שרוע על הרצפה בסופו של האירוע.

עוד אמר נתנאל בעדותו בבית המשפט כי מאחר שהמקום היה חשוך הוא לא ראה חפץ חד. כאשר הנאשם יצא הוא לא ראה שהנאשם מחזיק בסכין, והוסיף: "היה לו תיק גב. אולי החביא אותו", ואמר עוד שיתכן שהנאשם אמר להזמין אמבולנס. כאשר איש מד"א הגיע למקום, בעקבות הצעקות, אמר נתנאל: **"סימנתי עם העיניים שיעלה למעלה, אולי"**

11. בחקירתו הנגדית הוסיף נתנאל את הפרטים הבאים: את המקום הכיר על רקע שימוש בריטלין. גם המנוח השתמש בריטלין (בהזרקה, כמו נתנאל). כאשר נערכה לו בדיקת סמים, לאחר מעצרו, נמצאו עקבות סוגי סם רבים ונתנאל הסביר זאת בכך שיתכן שמדובר בהצטברות מהשבוע שחלף (לדבריו, ביומיים שלפני האירוע לא עשה שימוש בסמים אחרים). הוא הכחיש, בחקירותיו הראשונות, כי הוא מכיר את הנאשם ואף טען בחקירתו הראשונה, כי כלל לא היה במקום, זאת מאחר שהיה מפוחד, לא היה "בפוקוס", לא היה ערני והיה תחת השפעת סמים. לדבריו, בד"כ הוא עושה שימוש, מדי יום, ב-2-3 כדורי ריטלין, וביום האירוע, באופן חריג, צרך 4-5 כדורים. המנוח הזריק לעצמו, בצהריים, שני כדורים, ובד"כ המנוח צרך, כך לדברי נתנאל, 3 כדורי ריטלין ביום. שימוש בסמים הוא עושה מגיל צעיר. נתנאל אמר עוד, כי היה מסטול במהלך האירוע. מסר גרסה בהמשך החקירות כי אז כבר היה ערני יותר. ביום האירוע עשה שימוש גם בתחליף סם. הבניין הוא בניין נטוש, כאשר הנאשם הגיע, הנאשם אמר לו שהטלפון שלו נגנב וביקש מנתנאל לחייג אליו, ואז הנאשם ראה שהטלפון נמצא בידי המנוח. כאשר הנאשם ביקש מהמנוח את הטלפון, הדבר נעשה במבואה, מחוץ לחדר, ונתנאל היה בחדר פנימה, אולם הוא שמע את הדברים. הנאשם ישב על כיסא ושתה בירה. לאחר מכן השניים רבו "הלכו מכות", "אפשר לומר שגם ראמי היכה את שמעון". המנוח אמר שלא יחזיר את הטלפון, וכאמור, הכניסו למכנסיו ונכנס לחדר, והנאשם נכנס אחריו כשהוא עצבני. בתחילה, כשנאבקו, המנוח דחף את הנאשם, לאחר מכן, במהלך המריבה, "אחד תפס את השני" והוא לא ראה שמישהו מבין השניים מרים דבר מה מהרצפה, "אם כי הכל היה הפוך ושניהם היו על הרצפה". עוד הוסיף, כי בתחילת הריב הוא ניסה להפריד בין השניים. היה חשוך, הם הפכו דברים, "שמעון הפך את השולחן", והוא לא ראה דבר מחמת החושך: "יכולתי לדעת שרבים מהקללות, צעקות, תעזוב אותי, ושמעתי (קודם לכן) את שמעון הצליח להשתחרר ממנו". בין נתנאל לבין המנוח לא היה מגע. לדבריו, כאשר ניסה להפריד נפל, ואמר עוד שלא היה לו כוח לעמוד על רגליו. לא ראה את המנוח על הרצפה כאשר מטפף לו דם מהירך.

12. נתנאל הוסיף עוד, כי בעת האירוע, הוא, הנאשם והמנוח, היו תחת השפעת סמים. "הייתי בהלם ובלחץ באירוע. כשיצאתי לא ידעתי מה קורה". נתנאל אמר עוד, לקראת סוף חקירתו הנגדית, כי אמר למנוח להחזיר לנאשם את הטלפון על מנת שלא יהיו בעיות, והמנוח היה זה שהתחיל בקטטה, בכך שדחף את הנאשם. הוא לא ראה שהנאשם נפצע באירוע ולאחר מכן אמר כי הנאשם אמר לו שנפצע, הוא לא חשב שהמנוח בסכנת חיים, וכשראה שהשניים רבים, כאמור, אמר "תעזוב". יוער, כי קשה לתת משקל רב לדברים אחרונים אלה, שכן העד אישר לסנגור כל אשר נשאל באופן מוכני ואוטומטי וספק האם תשובות אלה שיקפו את האמת האובייקטיבית.



13. עם זאת, בחקירה החוזרת הוסיף נתנאל ואמר כי ניסה להפריד בין השניים, והוא לא הצליח להפריד ביניהם. "גם הייתי תחת השפעת סמים וגם יש לו (לנאשם) כוח".

14. מאחר שלשיטת המאשימה עדות נתנאל הוא אחד מארבעת הנדבכים שעליהם המאשימה משתיתה טיעוניה, ראוי להביא את הדברים שאמר נתנאל בעדותו לפנינו, בפירוט נוסף, וכלשונם, על מנת לנסות ולעמוד על דקויות העדות (עמ' 21 לפרו' ואילך):

ת. אז אני מסביר לך מה היה סך הכל עניין של שימוש פה ובכל הסיפור פה שהיה אני בסך הכל ניסיתי להפריד וה[לא ברור] בכח. הבן אדם לקח לו את הטלפון ...

ת. אני ושמעון וראמי. שלושתנו היינו.

כב' השופט ר' כרמל: שלושתכם הייתם בצהרים?

ת. כן.

כב' השופט ר' כרמל: וכשחזרת בערב גם שלושתכם הייתם?

ת. פגשתי את שמעון למטה. הבאתי לו את הכדורים של הריטלין וזהו. הוא טען שהטלפון שלו נגנב ואבד לו וזה. ניסיתי להתקשר מהטלפון שלי לבדוק לו איפה הפלאפון והפלאפון לא היה זמין, היה מכובה... זה הכל. עליתי למעלה. חשבתי להשתמש. הייתי עם ראמי ושמעון הלך. לא יודע לאן הוא הלך. הוא הלך ואני לא יודע לאן. זהו. לקראת הערב הוא חזר. לקראת הערב הוא חזר, לא יודע באיזה שעה וכשהוא עלה למעלה הוא ראה את ראמי מדבר בטלפון שלו. הוא תפס אותו על חם [מדבר בפלאפון. הוא התעצבן והם נכנסו לריב תוך כדי זה. תפס אותו מדבר עם הטלפון שלו כשהוא עלה למעלה... הוא תפס אותו מדבר בטלפון. ראמי נכנס לחדר עם הטלפון. אמר לו לא רוצה להחזיר לך את הטלפון. אתה לקחת את הטלפון ונכנסו לוויכוחים, לריב. אני זוכר שראמי הכניס את הטלפון לביצים והוא אמר לו אני לא נותן לך את הטלפון ואז שמעון התעצבן והם התחילו להתווכח ביניהם ונהיה חושך בחדר. ניסיתי להפריד לא יודע, לא ראיתי שום דבר, מה היה, ואם הרים משהו מה הרים משהו, כלום. כל החדר היה חשוך.

כב' השופט ר' כרמל: כשהם נכנסו לחדר איפה אתה היית?

ת. אני הפרדתי. תפסתי את שמעון אז. ראיתי שהם מתקוטטים אז לא רציתי שיהיה ריב ביניהם,

כב' השופט ר' כרמל: אז תפסת אותו והוצאת אותו. הוצאת אותו או?

ת. הוצאתי אותו לבחוץ ואז ראמי בא עוד פעם כאילו לריב איתו ונכנסו לריב. לא יכולתי ל, לא יכולתי כבר להפריד. הייתי גם תחת השפעת סמים... הייתי המום. הייתי בהלם. לא הבנתי מה קורה ולא יודע, ואז נהיה חשוך החדר כי הוא האיר שם בנרות. תוך כדי זה שהם רבו השולחן עף ונהיה חושך בחדר אז הם התחילו להיכנס למריבות. לא יודע מי הרים מה ומה,



כב' השופט ר' כרמל: ואתה היית איתם באותו חדר?

ת. אני הייתי בכניסה עמדתי. לא ראיתי כלום.

כב' השופט ר' כרמל: של החדר?

ת. כן.

כב' השופט ר' כרמל: אבל לא ראית בגלל החושך?

ת. בגלל החושך כי אין שם תאורה. יש שמה נרות שמאירות את החדר. תוך כדי זה שהם רבו, השולחן היה עף, זה הכל... וזהו לא יודע. שמעתי צעקות ו, לא הבנתי מה קורה. אמרתי לך שהייתי תחת השפעת סמים. בהלם, המום. לא יודע. זהו. אני זוכר שהם רבו וזה ושמעון אמר לי בוא נלך. יצאנו, הלכנו.

כב' השופט ר' כרמל: ולא ראית מה קורה עם ראמי?

ת. לא. אני זוכר שראיתי את ראמי ברצפה. אני לא זוכר כאילו מה היה איתו. לא ראיתי כלום.

כב' השופט ר' כרמל: מה חשבת על המצב שלו של ראמי כשראית?

ת. לא חשבתי שהוא במצב חמור כאילו שהם רבו וכאילו שזה משהו כאילו פשוט לא, לא ידעתי שזה יכול להתפתח לדבר כזה ש[לא ברור]. ואני לא, אני לא בן אדם אלים ואין לי. פעם ראשונה שאני רואה כאילו דברים כאלה".

ובהמשך:

(עמ' 30, ש' 11-19)

"ת. ראיתי שהם רבים ולא רציתי שזה יתפתח למצב גרוע אז הפרדתי.

ש. למה תפסת דווקא את שמעון?

ת. כי תפסתי את שמעון. את שמעון אני מכיר יותר מראמי.

ש. כי מה?

ת. כי את שמעון אני מכיר. לא רציתי שהוא יסתבך, לא שיריבו לא כלום... אפילו אני חושב שהוא דמות יותר כזה חזקה.

ש. מי דמות יותר חזקה?

ת. שמעון נראה לי דמות יותר חזקה".



15. עוד העיד נתנאל, שבתחילה משך את הנאשם אל מחוץ לחדר והנאשם לא התנגד, אלא הוא לא הצליח (בסופו של דבר) להפריד ביניהם. ניסה להפריד פעמיים (עמ' 31, ש' 7-8).

ובעמ' 34, ש' 9-18:

"ש. ראמי יושב על הרצפה?

ת. כן.

ש. ואיפה שמעון?

ת. שמעון היה ממולו. אני לא ראיתי אם המשיכו לריב או לא אבל,

ש. ומה קורה בשלב הזה כשהוא יושב על הרצפה והוא מולו?

ת. הוא אמר לי בוא נלך ויצאנו. אני כל הריב הזה שקורה אני בכניסה לחדר. אני לא בתוך החדר.

ש. זה הסוף. אני שואלת אותך, אמרת שרצית להפריד ברגע שהפך להיות כבר יותר מדי. במשטרה אתה קורא לזה מוגזם,

ת. בפעם השנייה. בפעם השנייה זה כבר היה שהוא היה על הרצפה ושמעון אמר לי בוא נלך. הוא ירד, ירדתי אחריו."

בעמ' 34, ש' :

23-28 "ש. הפרדת פעם ופעמיים. פעם ראשונה הוצאת אותו בכניסה קצת לחדר, ניסית. קראת לזה ניסיתי.

ת. כן.

ש. פעם שניה איך היא נראית.

ת. שהוא היה על הרצפה וניסיתי להוציא אותו עוד פעם. לא הצלחתי. לא הצלחה זהו.

ש. אוקי כשאתה אומר על הרצפה מי היה על הרצפה?

ת. ראמי, אמרתי לך."

בעמ' 36, ש' 3-8:

"ש. מה אתה שמעת את ראמי אומר?

ת. קללות ו, מקלל, צועק.



ש. איזה צעקות?

ת. **מקלל בערבית וצעקות.**

ש. איזה צעקות?

ת. **צעקות, עזוב אותי וזה. מקלל בערבית ואני לא מבין ערבית בשביל לדעת".**

(העד מאשר שבחקירתו במשטרה זכר טוב יותר (עמ' 38).

עדי מעטפת

16. יהושוע עמית, פרמדיק מד"א שהגיע לזירה לאחר שהוזעק. במקום היה צוות שטיפל במנוח, שהיה אז פצוע קשה, חיוור, מזיע, עם סימני דקירה בחזה. המנוח קיבל טיפול בדרכו לבית החולים, ולחדר הטראומה הגיע מונשם עם דופק נמוך וללא הכרה. הזירה, כך העיד, הייתה חשוכה מאוד וללא שימוש בפנסים היה חושך מוחלט.

אוריאל כהן, מתנדב במד"א ובאיחוד הצלה, קיבל גם הוא הודעה (ראה מזכר ת/26 ומזכר ת/29). הוא היה ברחוב סמוך. כאשר הגיע ראה שני אנשים (בדיעבד ידוע שאלה הם הנאשם ונתנאל), שאל אם הם צריכים עזרה אולם לא הבין את דברי תשובתם והשניים התרחקו. לאחר שאשתו של אוריאל, שהייתה עמו, אמרה שראתה כי אחד מהשניים מדמם, הוא ניגש אליהם שוב והבין מדבריהם כי אינם זקוקים לעזרה, ולקראת סוף הרחוב השניים התפצלו. אשתו, **איילה כהן**, העידה כי ראתה על אחד מהם כתם דם משמעותי שהיה מאוד בולט באזור הכתף עד המרפק מאחר שהג'קט שלבש היה בהיר. השניים, כך אמרה, הלכו מאוד מהר.

ד"ר נואם מוחמד ניתח את המנוח עת הגיע לבית החולים. הפציעה העיקרית הייתה בבית החזה (גיליון רפואי - ת/97).

ד"ר הדס גיפס, רופאה משפטית, ניתחה את גופת המנוח. סיבת המוות על פי קביעתה: פצע דקירה בחזה שפגע בלב, נגרם איבוד דם שהצטבר סביב הלב וגרם ללחץ קיצוני על הלב ולהפסקת פעולתו. כמו כן, מצאה שתי דקירות בברך, פגיעה בזרוע שמאל ובכפות הידיים (עמ' 8 לחוות הדעת ת/153). כן אמרה בעדותה, כי החבלות שנמצאו מצביעות על מאבק.

עדויות השוטרים

17. רונן מזרחי - חקר את הנאשם ואת נתנאל. ת/4ב - דוח תחקור נאשם מיום 2.11.20; ת/5ג - דוח תחקור



נאשם מיום 8.11.20, שעה 12:15; ת/5 - חקירה (מתועדת) בחדר חקירות מיום 8.11.20, שעה 15:26 של הנאשם (תמלול - ת/5); הודעת הנאשם מיום 10.11.20, שעה 13:19 - ת/8 ודיסק ת/8א, תמלול ת/8ב; הודעת נאשם מיום 15.11.20, שעה 11:28 - ת/10; דיסק - ת/10א; ותמלול ת/10ב.

השוטר אסף דהן - הגיע למעבדת קול עם השיחה המוקלטת, מקום בו ניתן להאט את הקצב ולחדד את הנאמר. כן ביצע תרגיל חקירה. לדבריו, נתנאל לא נראה מדוכדך בחקירה אלא התנהג כרגיל, וכן, לדבריו, במשך חצי יום האזין לשיחה במעבדה בניסיון לתמלול מדויק. ת/3א - דיסק תרגיל חקירה מיום 30.10.20; תמלול - ת/3ב; ת/5 - מזכר תשאול של הנאשם מיום 8.11.20 שעה 15:30.

18. השוטר ברק דהוקי - גבה ההודעות כלהלן: הודעות הנאשם - ת/1 ו-ת/2, תמלול חקירה מיום 2.11.20, שעה 11:33 (עמ' 1-185); ת/4ד; ת/4א - דיסק תרגיל חקירה מיום 2.11.20 בשעה 15:01; תמלול תרגיל חקירה מיום 2.11.20, עמ' 1-24; ת/4 ו - הודעת נאשם מיום 8.11.20 שעה 10:20; ת/5 ודיסק ת/5א; תמלול - ת/5ב; ת/6 - הודעת נאשם מיום 9.11.20; ת/6א - דיסק; ת/6ב - תמלול, עמ' 1-94.

בעדותו ציין החוקר דהוקי, כי בחקירה הראשונה, כאשר חקר את הנאשם, היה הנאשם עייף, במצב לא טוב, ידע במה מדובר. לדבריו, הוא בכל זאת חקר את הנאשם, חרף מצבו, מאחר שלא ראה אדם שאי אפשר לחקור אותו. מדובר באירוע חמור, זו חקירה ראשונה וחשוב לשמוע את גרסת הנאשם. נראה שהנאשם היה מסומם "**אבל אם אני מנתח את המצב זו עייפות**" (החקירה החלה בשעה 05:58). לפני חקירת הנאשם חקר החוקר דהוקי את נתנאל. בדיקת סמים נערכה לו בחלוף יומיים (ת/11א), ולא היה הסבר לכך. גם נתנאל נראה לעד כמסומם. בשלב בו הנאשם כבר הודה - טען שחש מאוים מהמנוח.

19. אורן נגר - ראש צוות החקירה, העיד לעניין העימות, כי הנאשם חזר בו מהודאתו וטען שהמנוח היה זה שהוציא כלי תקיפה, אך הובן ממהלך העימות שנתנאל אינו חשוד שכן הנאשם "ניקה" אותו. לדבריו, ההבדל בין המנוח לבין נתנאל מצוי גם במניע (הטלפון היה חשוב לנאשם).

20. השוטרת שלומציון מרקס - חקרה את נתנאל. החוקרים, לדבריה, היו מודעים לשימוש שעשה בסם. נתנאל נזכר במהלך החקירה, בכל פעם, בפרט נוסף. בתחילה הוא נתפס כחשוד עיקרי כמו הנאשם. החוקרת גבתה גם עדות מאשת הנאשם, שכן רצו לברר עמה פרטים בנוגע עם החלפת הבגדים על ידי הנאשם לאחר האירוע. לגבי חקירות שהתנהלו מחוץ לחדר החקירות, אמרה העדה כי נחקרים מרגישים נוח יותר לדבר בסיטואציה הזו.

21. השוטר יואב ברקן - איש מז"פ, צילם תמונות של הנאשם, ביקר בזירה (החל משעה 22:40). לדבריו, בחדר עצמו חייבים תאורה. עד לחדר - אפשר לראות בלי תאורה. העד צילם גם את השחזור - ת/99 - ת/103.

22. עאמר אבו עסב - עאמר הנו בן דודו של המנוח והיה הצד השני לשיחת הטלפון. לדבריו בעדותו, המנוח אמר לו בעת השיחה שהוא נדקר והוא מדמם. המנוח גם סיפר לו על מכשיר הטלפון שלקח או גנב. אדם שלקח את הטלפון



מהמנוח בעת השיחה, אמר לו בעברית שהמנוח מת. לאחר מכן קיבל על כך הודעה גם ממשפחתו. לדבריו, הוא היה משתמש בסמים (כיום כבר לא). לדבריו, המנוח היה יושן באותו מקום מאחר שעזב את ביתו. בלילה שלפני האירוע הוא והמנוח עישנו סמים, המנוח היה בדיכאון. גם לדבריו, אי אפשר לראות דבר בחדר ללא תאורה (הוא היה מדליק נרות). בשעת השיחה היה לדבריו מסומם. כאשר אמר במשטרה שנאמרה המילה "תעזוב" המילה לא נאמרה על ידי המנוח, אלא על ידי אדם אחר.

הנאשם

23. כאמור, עיקר טענת הנאשם הינה כי למעשה הוא הגן על עצמו מפני המנוח אשר הניף כלפיו חפץ חד וביקש לפגוע בו, זאת במקום חשוך. הנאשם אישר, בעדותו בבית המשפט, שראה את המנוח יושב, אך פחד שיקום להכותו. הוא הבין שהמנוח נפצע בידיו ושאל אותו האם הוא רוצה אמבולנס. המאבק נמשך 5-6 דקות, זאת בעקבות דרישת הנאשם מהמנוח שישב לו את מכשיר הטלפון. במהלך המאבק צעק הנאשם, כך לדבריו, אל עבר המנוח "תעזוב את הסכין".

השתלשלות האירוע, כפי שהעיד על כך הנאשם לפנינו, הינה כלהלן: הנאשם דרש מהמנוח את מכשיר הטלפון בטענה שהמכשיר שייך לו ונגנב ממנו על ידי המנוח. המנוח סרב להשיבו והחביא את המכשיר בבגדיו. הנאשם תפס בידו את המנוח. המנוח הרים חפץ חד מארגז כלים שהיה מונח על הרצפה וניסה לתקוף את הנאשם. בתחילה, הנאשם אחז במנוח על מנת שלא יברח עם הטלפון. לאחר מכן הרפה מעט ואז המנוח ניסה לתקוף אותו והוא הגן על עצמו מהחפץ שהמנוח החזיק בידו. נתנאל, כך אמר הנאשם, לא זז ממקומו ולא ניסה להפריד.

24. כאשר עומת הנאשם עם גרסאותיו השונות שמסר בחקירתו במשטרה, השיב שהיה מבולבל, "מפוחד עד מוות". עוד אמר, כי יצא מהזירה עם החפץ החד בידו, מתכת משוננת גדולה. הנאשם אישר כי שיקר בחקירותיו הראשונות, כאמור, מאחר שפחד ולא ידע מה לומר והיה מבולבל. כאשר הגיע לביתו התקלח, הכניס את הבגדים למכונת הכביסה וסיפר לאשתו מה היה.

25. בחקירתו הנגדית של הנאשם הבהירה ב"כ המאשימה כי אף שהנאשם שיקר בחקירתו הראשונה, היא לא תעמת אותו עם שקריו אלו שכן מוסכם עליה שהנאשם היה, באותה חקירה, מבולבל ועייף, אך עימתה אותו עם דבריו שבהודעתו השנייה, שם אמר, בין היתר, שנתנאל חנק את המנוח. לגבי החפץ החד, אמר הנאשם שמדובר בחפץ משונן, כמו מסור, בקצהו יש בד מאולתר, נראה כמו סכין קומנדו, עם שיניים גדולות וחלודה. המנוח הפיל את החפץ בחדר מאחר שהנאשם נשך אותו, ומאחר שדלקו נרות בחדר ניתן היה לראות את החפץ. במהלך המאבק הנאשם, כך לדבריו, טלטל את ידו של המנוח מצד אל צד ופצע את עצמו ובתחילה נפגע, לטענתו, בכתף.

26. לדברי הנאשם, הנשיכה שנשך את המנוח לא הועילה שכן כאשר הסכין נפלה והנאשם הצליח לאחוז בה, המנוח אחז בצידה המשונן, המנוח אחז בסכין ביחד עם הנאשם, והשניים נפלו. כשהנאשם התרומם הסכין נותרה בידו, ולא הרגיש שהמנוח נפצע. המאבק התחולל באופן שהמנוח עמד מול הנאשם. הנאשם אחז, לדבריו, בידית החפץ החד, המנוח אחז בלהב, המנוח נפל על צדו ביחד עם הנאשם ואז, הסכין ננעצה בגופו של המנוח, והנאשם קם כאשר



הסכין בידו. לאחר שהמנוח נשכב על צדו הוא התיישב והתחיל לקלל. הנאשם, כך העיד, שיער שהמנוח נפגע כי אחז בסכין, והנאשם, לדבריו, לא שמע את המנוח אומר שהרג אותו. הנאשם, בעקבות זאת, מיד ברח. הנאשם עומת עם כך שבשלב חקירותיו הראשונות לא אמר שנפצע או נפגע באירוע, ואישר שכאשר התקלח בביתו לא דימם, אך טען שראה שריטה ובהמשך החקירות טען שנוצר שפשוף או אדמומית בצווארו, לעומת דבריו בחקירה קודמת, בה אמר שנוצרה שריטה בזרוע בלבד. הנאשם הבהיר, כי לא אמר אמת בחקירות מאחר שהיה במצב מאוד קשה.

את הסכין, כך אמר הנאשם בעדותו בבית המשפט, זרק לפח אשפה ושטף ידיו באותו מקום. הסכין הייתה עם דם. נתנאל, לדבריו, לא היה מעורב ולא ניסה להפריד, והנאשם לא ידע להסביר מדוע נתנאל אמר שהתערב.

27. כאשר הנאשם עומת עם כך שאמר, באחת החקירות, כי הניף את הסכין 6-7 פעמים כלפי המנוח, אמר כי לא כך קרה, וכי אמר זאת מתסכול (ת/6) (הדברים מתועדים. ראה למשל ת/6, עמ' 40 והתיאורים שם: הדגמת דקירות מהבטן ומטה).

עוד אמר הנאשם בחקירתו הנגדית, כי המנוח משך אותו לתוך החדר כאשר התקלח - עשה כן כשהוא לבוש בבגדיו, והכניס לאחר מכן את הבגדים למכונת הכביסה מבלי להפעילה. מנגד - מעדות הבלשים (מזכר) עולה שהמכונה פעלה. הנאשם אמר שהדברים ב-ת/6 לפיהם תיאר 6-7 דקירות, נאמרו מתוך התרברבות. כן אמר הנאשם, כי היו כארבע דקות בהן אחזו בסכין, כשהם בעמידה הנאשם אמר למנוח "תעזוב, תעזוב" והוא לא שמע את המנוח אומר די. הנאשם הדגיש כי לאחר שהמנוח נפל הוא נותר במקום עוד כארבע דקות והיכה את המנוח.

ת/10 - היא עדות אחרונה ובה מסר הנאשם גרסה חדשה, לפיה המנוח נדקר מעצמו בעת הנפילה.

עוד אמר הנאשם, כי מכשיר הטלפון נפל מהמנוח כשהשניים נפלו, הוא נשך את המנוח באמה ויכולת התגובה שלו היא איטית.

סיכום ביניים

28. תמונת המצב הנוגעת להתרחשות שבין הנאשם ולבין המנוח מעורפלת. מדובר באירוע קצר, שהתרחש במקום חשוך, אחד הצדדים איבד את חייו, העד היחיד היה תחת השפעת סמים ברמה זו או אחרת, השיחה המוקלטת לא מעלה נתונים חד משמעיים. אין טענה שהנאשם בא עם סכין על מנת לפגוע במנוח, וניתן לשער שאם המנוח היה משיב לנאשם את מכשירו הסלולארי של הנאשם, אותו גנב המנוח, היה האירוע מסתיים, ואולי, אם היה המנוח מתעקש בגבול הסביר, היה נחבל ברמה כזו או אחרת והאירוע היה מסתיים אחרת. אלא, שהמנוח התעקש שלא להשיב את מכשיר הטלפון, החביאו במכנסיו והעדיף לקיים מאבק ארוך, יחסית, עם הנאשם, ולו על מנת לשמור בידיו את המכשיר ששייך, למעשה, לנאשם. טענת הנאשם, בסופו של דבר הנה שבמסגרת המאבק, המנוח יזם שימוש בכלי חד ומסוכן, הנאשם חש בסכנת חיים אותה ניסה למנוע ולמעשה, לבסוף, כך נטען, המנוח "נפל על סכיניו" נפצע ומת. עם זאת, הסכין לא נמצאה ומכאן שהיה לנאשם אינטרס לדאוג להיעלמותה. מעדות נתנאל עולה כי הנאשם היה דומיננטי יותר במאבק, חזק יותר,



אך עובדה זו אינה שוללת את האפשרות שהמנוח יעשה שימוש בכלי חד על מנת להדוף את תקיפתו של הנאשם. הנאשם חזר לביתו ובגדיו נמצאו במכונת הכביסה עם נעליו. כל אלו, כאמור, מיצרים תמונה עמומה שקשה להבקייע דרכה למסקנה ברורה. האם ארבעת הנדבכים עליהם נסמכת המאשימה יש בהם להסיר העמימות?

הסכין

29. הסכין שבה נעשה שימוש (או חפץ חד, דומה, להלן: "הסכין"), לא נמצאה מחד, ולא הוסגרה על ידי הנאשם, מאידך. הנאשם, אף שחשד שהמנוח גנב את מכשירו הסלולארי, לא ציפה, כך יש להניח לטובתו בהעדר ראיה סותרת, כי יתפתח עימות כה עז שיסתיים כפי שהסתיים. ניתן עוד לומר כי התעקשותו של המנוח שסירב להשיב לנאשם את מכשירו הסלולארי (להלן: "המכשיר"), היא זו שגרמה להתפתחות האירוע לאירוע אלים. עם זאת, גם תשובתו הכפולה של הנאשם לאישום וגם עדותו לפנינו אינן מבססות טענת הגנה עצמית, שכן הנאשם, בסופם של דברים, לא מניח תיאור דברים מדויק ובהיר של ההתרחשויות בשניות שקדמו לדקירה ואופן הידקרות המנוח מהסכין, תיאור ממנו ניתן ללמוד כי מדובר בהגנה עצמית. הנאשם, למשל, לא הבהיר מדוע, אם לטענתו המנוח היה זה שהביא את הסכין מהיכן שהביא, לא ניתק מגע ולקח צעד לאחור שכן מטרת המנוח, אם היה זה שהביא את הסכין לראשונה, הייתה למנוע מהנאשם לקחת ממנו את המכשיר ולא לפגוע בנאשם, ומדוע הנאשם המשיך להתעמת עמו באופן שהגביר את הסכנה לשניהם. תיאור הנאשם הנו שהמנוח, כאמור, נפל על הסכין כאשר שניהם אוחזים בסכין מבלי להבהיר, כאמור, מדוע לא לקח צעד אחור.

30. התמונה העמומה, אשר גם הנאשם תורם לה, פועלת לשני הכיוונים. למאבק הפיזי בין השניים, מאבק שנועד, מצד הנאשם, להשיב לידיו את מכשיר הטלפון, ומצד המנוח למנוע זאת, הצטרפה סכין שככל הנראה הייתה בזירה, זירה שהיא חדר בבניין נטוש אותו הפך המנוח למקום מגוריו. כפי שכבר צוין לעיל, העלמות הסכין מהזירה, מעשה שבוצע על ידי הנאשם, פועלת לחובת הנאשם אשר ברגע האמת סבר שמן הראוי להעלים את המכשיר הקטלני. לכך יש לצרף את העובדה שבניגוד לטענת הנאשם, לפיה נכנס להתקלח עם בגדיו ונעליו עקב החוויה הטראומטית אותה עבר, והכניס בגדיו ונעליו למכונת הכביסה לאחר מכן מבלי להפעיל את המכונה, עולה מהדו"ח שערך הבלש שהגיע למקום (ת/134) - כי מכונת הכביסה פעלה והבלש עצר את פעולתה. וכן, הנאשם, בעת מעצרו, לא טען מאומה באשר לטענת הגנה עצמית (ת/134), אלא טען שהטלפון נגנב על ידי ערבים. צורת הפגיעה הקטלנית - דקירה בחזה מחפץ חד (כאשר לא ניתן לקבוע את אורכה של תעלת הפגיעה עקב פעולות ניסיון ההחייאה (ת/153) - אין בה כדי לסייע לכאן או לכאן שכן פגיעה כזו יכולה להתיישב עם פגיעה מכוונת או התמוטטות על הסכין במהלך מאבק. כן הדבר באשר לפצעי חתך ודקירה בגפיים אשר יתכן שנגרמו הן ממאבק והן מניסיון התגוננות (ראה עמ' 4 לסיכומי המאשימה).

נתנאל

31. כאמור, נתנאל היה חשוד באירוע עצמו, כמבצע, מתחילת החקירה ולכל אורכה. לאחר שטען בעדותו בבית המשפט כי אינו זוכר את דבריו בחקירותיו, ולצד זאת אישר כי אינו זוכר מדבריו שנמסרו במשטרה ובעצם הוא מפנה



לחקירותיו (עמ' 21 לפרו'), הוגשו הודעותיו והתקבלו בהתאם להוראת סעיף 10א(א)(3) לפקודת הראיות (ת/11 - ת/18). להודעות אלה נדרש חיזוק ראיתי. הסנגורים התנגדו לקבילות ההודעות אולם נוכח טענות נתנאל בדבר "אי זיכרון" ניתן לקבלן והתוספת הראייתית עולה הן מתוכן עדותו בבית המשפט (מאותם חלקים לגביהם ידע להעיד), הן מהעדר מחלוקת בדבר נוכחותו בזירה ונטילת חלק כזה או אחר (מצומצם אמנם), ומהיותו עד להתרחשות. גם אם חלקו של העימות היה בחשיכה ואף כי היה תחת השפעת סמים, אך נוכח זיכרונו את האירועים ומעשיו עם הנאשם לאחר האירוע, בוודאי שלא היה נעדר יכולת הבנה והבחנה של המתרחש.

נתנאל נחקר במשטרה זמן קצר לאחר האירוע (ביום 30/10/20, בשעה 00:05 - ת/11, ועד ליום 15/11/20 (עד, כולל, ת/18). בחקירתו מיום 1/11/20 (ת/12, כולל דיסק חקירה ותמלול), אומר נתנאל, בין היתר, כי תחילת האירוע כללה שני אירועי תקיפה מצד הנאשם את המנוח: הראשון, עימות על/ליד המיטה שבחדר, הנאשם הגיע ותקף את המנוח בבעיטות ובאגרופים, על המיטה, או-אז נתנאל, כך לדבריו, קם מהמיטה עליו ישב, ניסה להפריד, לא הצליח בכך והנאשם אף דחף אותו, ובהמשך הוא נפל אך אינו יודע דחיפתו של מי מהשניים גרמה לנפילתו. נתנאל, כך אמר, ניסה להוציא את הנאשם מהחדר, אך לא הצליח שאז הנאשם, כך לדבריו, התעצבן יותר, המאבק נמשך, המנוח נפל לרצפה (נתנאל, בחקירתו במשטרה השתמש במילה "הדף", הנאשם הדף את המנוח לרצפה). עובר לכך, מסביר נתנאל (בעדותו בבית המשפט) כי המנוח שוחח בטלפון במבואה שמחוץ לחדר, הנאשם הגיע, עצבני דרש את המכשיר, המנוח סרב והכניסו "לביצים" ואז התפתח המאבק, מכות הדדיות, נתנאל ניסה להפריד אך לא הצליח, וכאשר המנוח היה על הרצפה, מתאר נתנאל בחקירתו (ת/12) שהנאשם לא חדל והיכה אותו תוך שצוין שהנאשם היה הדמות החזקה מבין השניים. תיאורים אלו באו גם בעדותו של נתנאל בבית המשפט (עמ' 34). עוד אמר נתנאל בחקירתו במשטרה (ת/12, חקירה מתועדת, ראה עמ' 69 לתמלול וכן מעמ' 44 לפרו'), שם אישר העד דבריו במשטרה כי המנוח הגן על עצמו לעומת הנאשם **"שדפק לו פיצוצים, איזה הגן על עצמו, רק ראמי הגן"**. עוד אמר נתנאל באותה חקירה (ר' תמליל ת/12 עמ' 71), שהנאשם היכה את המנוח בבעיטות, אגרופים **"בלי רחמים"**. לצד זאת אישר נתנאל בבית המשפט כי לא ראה שום פציעה על הנאשם (כפי שאמר גם בחקירתו במשטרה).

בנוסף, נתנאל אישר בעדותו בבית המשפט, כפי שהעיד במשטרה (חקירה מיום 9/11/20, ת/15 - ת/15ד, ע"י החוקרת שלומציון מרקס) עת הושמעה לו לראשונה, השיחה המוקלטת, כי המילים **"די, די שמעון"** הן מילותיו שלו (של נתנאל) (ראה עמ' 54 לפרו' ועמ' 83 לתמלול ב-ת/15). הסברו של נתנאל למילים אלה היה, שהן נאמרו לאחר שהנאשם היכה את המנוח, נתן לו אגרופים, ועל מנת **"שיעזוב אותו"** **"שירד ממנו"** תוך שהוסיף ואמר (בבית המשפט) כי הנאשם אמר למנוח ששיב לו את הטלפון ואז **"יעזוב"** אותו. המנוח לא עשה כן, והמשיך להתנגד שאז הנאשם **"לוקח ממנו את הטלפון בכוח מהביצים"**. זאת, כאשר המנוח כבר שכב על הרצפה. יש לזכור, וכפי שצינה המאשימה בסיכומיה (עמ' 16), כי נתנאל אישר לב"כ הנאשם (עמ' 79 לפרו'), כי אינו יכול לזכור כל פרט וכי לא שיקר במשטרה (עמ' 79 לפרו'). ובהמשך הבהיר, כי זכר את האירועים טוב יותר בעת חקירתו, ימים ספורים לאחר האירוע, ולא בחלוף זמן, בעת עדותו (עמ' 132).

עוד יש לציין, בין היתר, כי בחקירתו הנגדית אמר נתנאל, כי דווקא המנוח היה זה שהחל את אירוע התקיפה בכך שדחף את הנאשם שניסה לקחת ממנו את הטלפון ואז נכנס לחדר, ובשלב בטרם כבו הנרות בחדר, לאחר שהמנוח דחף את הנאשם בניסיון להוציאו אל מחוץ לחדר, אפשר היה לראות היטב והיה בין השניים ריב רק עם הידיים.



32. באשר לכלל דבריו של נתנאל בחקירותיו במשטרה, יש להתייחס גם אליהם בזהירות, שכן נתנאל, בחקירתו הראשונה (ת/11) הכחיש כי ראה את המנוח ביום האירוע או כי היה בבניין הנטוש אי פעם והוא אינו מכיר ולא ראה את הנאשם. נתנאל הסביר דבריו אלה בהיותו מפוחד. עם זאת, ישנה משמעות מבחינת משקל לגרסאות שמסר בחקירותיו במשטרה, לגוף העניין, שכן ככל שביקש להגן על הנאשם, היה עושה כן דווקא בעדותו בבית המשפט, והוא לא גילה עוינות לנאשם, וכפי שהוער לעיל, בשלב מסוים בחקירתו הנגדית, אישר לסנגור כל אשר נשאל באופן מכני, אוטומטי, והרושם שנוצר אז היה שנתנאל היה מאשר כל אשר נשאל (בעיקר לקראת סוף חקירתו הנגדית). במשטרה אמר נתנאל כי לא ראה סכין, אולם ידוע, ואין חולק, כי היה חפץ חד שגרם למות המנוח. בחקירתו מיום 1/11/20 (ת/12), אמר נתנאל, בין היתר, כי ניסה להפריד אך לא הצליח. הנאשם דחף אותו בכוח, הוא התערב כשראה שהדבר מוגזם, ראה שיורד דם למנוח. כאשר הנאשם קפץ על המנוח הוא (נתנאל) היה בהלם, וכאמור, לאחר התקיפה על המיטה נמשך המאבק על הרצפה, שגם אז הנאשם תקף אותו (ראה, למשל בעמ' 131 לתמליל ת/12ב: "ניסיתי למשוך לו את הידיים כי הוא נתן לו אגרופים בפנים ובגוף אבל לא הצלחתי להפריד"). וכשניסה להפריד, הנאשם התעצבן ודחף אותו בכוח אל מחוץ לדלת (שם, עמ' 124), "ועד שלא הוציא ממנו את הטלפון לא עזב אותו" (שם, עמ' 77, 130). דברים דומים נאמרו על ידו גם בחקירותיו ביום 3/11/20 (ת/13), לרבות כך שהמנוח אמר לו שגנב את הטלפון לנאשם וכי אין בכוונתו להשיבו. במהלך הריב הנאשם היה "נעול" על המנוח ששכב על הרצפה. שניהם רבים, אך מציין גם כי באירוע המנוח חטף, החטיף והתגונן, אם כי "לא הצליח כל כך" (להכות בחזרה) (ת/14ד' עמ' 152). ופרט ל"פיצוצים" שנתן הנאשם למנוח, הוא נתן בעיטות ומרפקות "בלי רחמים" (ת/14ח' - תמלול חדר מדרגות - עמוד 71-72). כן הדבר בחקירות מיום 8/11/20 (ת/14) שם מציין נתנאל, בין היתר, כי אם היה חושש שהמנוח נפצע קשה - היה מזמין מד"א, ראה שיש "קצת דם" אך לא חשב שהדבר חמור. עם זאת, בחקירה מיום 9/11/20 (ת/15), אמר נתנאל כי כאשר רמז לאיש מד"א "עם הראש" לאחר שיצאו מהבניין, אמר לו הנאשם "לא צריך" וכך אמר הנאשם גם לאיש מד"א (ושוב, חזר על כך שהנאשם היה זה שהרים ידיים "ופוצץ" את המנוח ממכות. ב-ת/15ב', עת השמיעו לנתנאל את הקלטת, אמר (בנוסף ל"שמעון די") שאמר למנוח "שחרר אותו", כלומר ששייב לנאשם את הטלפון אולם המנוח לא רצה להשיב ונלחם על כך, שאז הנאשם "הרביץ לו ופיצץ אותו". כן הדברים גם בחקירה הנוספת מיום 9/11/20 (ת/16), חקירה ע"י אורן נגר, מציין, בין היתר, כי הנאשם משקר באומרו שהוא - נתנאל - ראה הכל, ואמר גם שהוא זוכר שהמנוח אמר לנאשם: "עזוב אותי אתה הורג אותי". המנוח מקלל והנאשם אומר לו שיעזוב (את הטלפון) והוא (הנאשם) יעזוב אותו. ושוב, בחקירה מיום 11/11/20 (ת/17) אומר נתנאל כי כל שמסר בחקירותיו הוא נכון. חוזר על כך שהנאשם נכנס לחדר והיכה את המנוח באגרופים ובעיטות חזקות, "פיצוצים של מכות", ניסה להפריד ונהדף. המנוח כל הזמן היה בהתגוננות והוא ראה קצת דם על הברך.

עדות נתנאל - סיכום

33. הנה כי כן, נתנאל, שנחקר שמונה פעמים, מיום 30/10/22, שעות ספורות לאחר האירוע, ועד יום 15/11/20, חקירות ארוכות ומתישות, כפי שניתן להיווכח מהתיעוד החזותי, מסר, פרט להכחשתו בחקירה הראשונה, גרסה אחידה וסדורה: המנוח אישר בפניו שגנב לנאשם את הטלפון וכי אין בכוונתו להשיבו. הנאשם הגיע כשהוא כועס ועצבני, ודרש לקבל את הטלפון בחזרה. המנוח, בעיקשות בלתי מובנת (אולי גם לאור השפעת הסם), סירב בכל תוקף להשיב לנאשם את הטלפון. הנאשם לא חשב ולא רצה לוותר על השבת הטלפון לידי, שאז פרצה קטטה בין השניים. לגבי קטטה זו ניתן לומר, לאור דברי נתנאל, הן בחקירותיו והן בעדותו לפנינו: כי הנאשם, מחד, היה הדומיננטי, תקף במלוא העוצמה, באגרופים, בבעיטות ופיצוצים. המנוח, אף שניסה להשיב, יותר הגן על עצמו והיה הצד החלש, המוכה, הסופג.



נתנאל אף אמר לנאשם שיחדל מלהכות "די שמעון". עם זאת, הנאשם, כנראה, לאורך כל התגרה שארכה מספר דקות, אמר למנוח כי ברגע ששייב את הטלפון, הוא יניח לו אולם המנוח לא שעה לכך עד הסוף המר.

מצד אחד, הנאשם, כאמור, היה החזק והתוקף מבין השניים. מצד שני, המנוח לא ויתר. מעדות נתנאל לא ניתן לקבוע ממצא באשר לקיומו של חפץ חד, סכין ובאשר לשימוש שנעשה בחפץ זה על ידי מי מהצדדים ובאשר לזהות מולידו של החפץ ומי שהכניסו למאבק ולזירה. מהתמונה שמצייר נתנאל ואשר המאשימה מבקשת לאמץ אותה, עולה כי יתכן שדווקא הצד החלש, המוכה, המפוצץ, שהוטל על הקרקע, יבקש להכניס לעימות חפץ שובר שוויון שייטה את המאבק לטובתו. זו אינה אפשרות מופרכת נוכח כך שעל אף האלימות הקשה שספג, לא השיב את הטלפון, אף שניתן לו מוצא: השבת הטלפון תמורת הפסקת התוקפנות. מנגד, ניתן לומר כי הנאשם, שראה שהאלימות "סתם" אינה מקרבת אותו אל מטרתו, הוא זה שביקש הכרעה בצורת שימוש בחפץ חד.

כך או אחרת - מעדות נתנאל, לא ניתן לקבוע לעניין זהות מי שהכניס את החפץ החד למאבק וחלקו של החפץ בתוצאה, ועל ידי מי.

גרסאות הנאשם

34. לשיטת המאשימה, גרסאותיו המתחלפות והבלתי עקביות של הנאשם תומכות בטיעוניה בדבר אחריות הנאשם למות המנוח. המאשימה, בסיכומיה, הודיעה שלא תזקוף לחובת הנאשם את גרסתו השקרית של הנאשם בחקירתו הראשונה לחובתו משום מצבו הנפשי והשעה שבה החלה החקירה, שעת לפנות בוקר. אך, מנגד, פרט לגרסאות מתחלפות וכבושות, מפנה המאשימה לכך שמצפייה בחקירותיו המתועדות של הנאשם ניתן ללמוד על העדר אווירית לחץ בחקירות וחקירה מתונה אשר שוללת טענה של מתן גרסה שקרית בעקבות חקירה לוחצת ואגרסיבית, כמו גם אי מסירת המיקום בו הושלך החפץ החד, על פי גרסת הנאשם. ריבוי הגרסאות מולך, לטענת המאשימה וכפי שנקבע בפסיקה, לכך שלא ניתן ליתן אמון, בסופו של דבר, בגרסה שאותה מבקש הנאשם שבית המשפט יאמץ, מבין כלל גרסאותיו. הנאשם מסר עשר אמרות (כולל תרגילי חקירה), הראשונה מיום 30/10/20 בשעה 05:59 (ת/1) והאחרונה ביום 15/11/20 בשעה 11:28 (ת/10). כאמור, האמור בחקירתו הראשונה של הנאשם, ת/1, לא נזקף לחובתו על ידי המאשימה, שם אמר, בין היתר, כי לא ראה את המנוח בבניין הנטוש. אך בהמשך, לעניין האופן שבו נפגע המנוח, אמר הנאשם כי אמר למנוח שאם הוא מבקש, הוא (הנאשם), יזמין לו אמבולנס, זאת מאחר שהמנוח לא חש בטוב בעקבות כך: **"שנתי חנק אותו והוריד אותו לרצפה בקלות"** (ת/4, הודעה מיום 3/11/20). באותו שלב, כך אמר הנאשם, כאשר המנוח אמר שאינו חש בטוב, הנאשם ונתנאל הניחו לו ויצאו. באותה הודעה (בעמ' 8) אמר הנאשם כי המנוח הוציא חפץ חד מהחפצים שלו. בהודעה מיום 8/11/20, ת/8, כלומר חמישה ימים לאחר מסירת ת/4, אומר הנאשם כי המנוח הוציא מחפציו חפץ חד שאז הוא התגונן, תפס למנוח את הידיים ונתנאל **"עזר לי לתפוס את הידיים של ראמי ואז נפלנו לרצפה"** (עמ' 6), ועוד הוא אמר, לאחר ששוב מתאר כיצד הוא ונתנאל תפסו למנוח את הידיים, שהמנוח החל להשתולל **"עם הדבר החד"** ואז נפלו לרצפה עם החפץ **"וכתוצאה מזה הרגשתי שקרה משהו לרמי מהנפילה ואז הוא נפגע"**. בנקודה זו הנאשם גם מאשר כי דבריו, בהודעה קודמת לפיה נתנאל דקר את המנוח, אינם נכונים, אלא המנוח נפגע מהסכין במהלך הנפילה.



35. נדבר חשוב עליו משתיתה המאשימה טיעוניה, מצוי בהודעה המתועדת - ת/6 (מיום 9/11/20, ר' דיסק - ת/6א', תמלול - ת/6ב) שם אומר הנאשם כי שלושתם נפלו אחד על השני (עמ' 3), שלושתם קמו, הדוקרן של המנוח נפל על הרצפה ו"הרמתי את הדוקרן והתחרעתי עליו... התעצבנתי עליו, דקרתי את ראמי... 6-7 פעמים". דברים אלו נאמרו תוך כדי הדגמת הנפת יד ימין והנחתה מספר פעמים (תמלול - עמ' 3). הנאשם אמר, באותה נשימה, כי אינו יודע אם בניסיונות הדקירה פגע במנוח, וענה, לשאלה להיכן כוונו הדקירות, כי אלה כוונו מאזור הבטן ומטה, מהחזה ומטה. אם נחזור ביתר פירוט לגרסאותיו של הנאשם בחקירותיו במשטרה, הנן כלהלן (בנוגע עם הנקודות הרלבנטיות):

א. (הדברים ב - ת/1 כאמור, לא נזקפים לחובת הנאשם. ת/2 - מיום 30/10/20 שעה 10:15 - הבהרת דברים שאמר הנאשם. ת/3 - מיום 31/10/20 - תרגיל חקירה בין הנאשם לנתנאל). החקירות לגביהן מבססת המאשימה טיעונים בדבר הבדלי גרסאות או אף פרטים שכיום ידועים כשקריים, כגון מידת מעורבותו של נתנאל, הנם ת/4 מיום 3/11/20, ת/5, מיום 8/11/20 ו - ת/6 מיום 9/11/20. בחקירה זו, ת/4, גרסת הנאשם הנה שגם נתנאל מעורב באופן פיזי, שניהם תופסים את ידו של המנוח על מנת שלא ידקור אותם ונפלו ביחד, נראה שקרה משהו לא בסדר - המנוח אמר שאינו מרגיש טוב, ואז הוא ונתנאל עזבו (עמ' 9 בת/4ד'). ובאשר למצבו של המנוח בעת העזיבה, אמר שהמנוח היה "מכווץ כזה על הרצפה", הוא (הנאשם) לא ראה סימני דם, המנוח ניסה לעמוד אך לא הצליח וקרא שמותיהם, הנאשם אמר לו שיזמינו אמבולנס ונתנאל אמר שאין צורך ואז שניהם עזבו (שם). דברים דומים נאמרו בתשאול שערך השוטר אורן נגר (ת/4א' עמ' 2) שם אמר הנאשם, לאחר תיאור דומה לפיו הייתה התקוטטות, כי המנוח הוציא דוקרן "והוא נדחף בדוקרן" במריבה בה לקח חלק גם נתנאל "הוא הביא את זה. גם אני אניד הגנה עצמית זה נשמע לא טוב" (ראה גם עמ' 1 בת/4ב', עמ' 138 בת/4ד' שם אמר, שוב, שהמנוח "נדחף לדוקרן" ושלושתם נפלו על הדוקרן יחדיו. כלומר, בשלב זה, הגרסה הנה שבמאבק בו היה מעורב גם נתנאל, במהלך הניסיון למנוע מהמנוח שימוש בדוקרן, נפלו שלושתם והמנוח נפגע.

ב. בחקירה מיום 8/11/20 (ת/5), לנתנאל, כך לגרסת הנאשם, חלק במאבק: המנוח השתולל עם הסכין ודקר את עצמו, נתנאל הפיל את המנוח (ת/5ב' עמ' 50) ובהמשך אומר הנאשם כי שלושתם נפלו והמנוח נפל על הסכין (שם, עמ' 52).

ג. בחקירה מיום 9/11/20 (ת/6), עדיין אומר הנאשם כי שלושתם נפלו וקמו, ואז, כפי שהוזכר לעיל, הוא "התחרע" על המנוח והדגים 6-7 דקירות, הוא הבין שקרה למנוח "משהו" ואמר שיזמין לו אמבולנס. לשאלה מדוע לא ברח כאשר המנוח הוציא סכין, אמר הנאשם: "הוא תפס בו, אחז בי, היו חילופי ידיים" (עמ' 54 - ת/6ב'). אך בהמשך, נתנאל אינו במשוואה והנאשם אמר כי הוא והמנוח עמדו זה מול זה, הוא הנאשם, הרים את הסכין וראמי פשוט עמד מולי, תקף אותי עם הידיים לכיוון הפנים, לכיוון הידיים". לשאלה כיצד ידע שפגע (עם הסכין) במנוח, השיב הנאשם: "מאחר שהוא נפל על הרצפה". בהמשך (שם, עמ' 40), אומר הנאשם כי דקר את המנוח עשר פעמים, הנחית את ידו "בצורה זריזה" מספר פעמים כשהדוקרן בידו, ואח"כ אמר, לעניין מספר פעמים, כי היו "עשר, שש, שבע". הוא אינו יודע



כמה דקירות פגעו במנוח אך "יודע שהיה משהו קטלני, איזו מכה קטלנית..." "הייתה מכה קטלנית הרגשתי שזה משהו קטלני" (שם). בהמשך, (שם, עמ' 66), מסביר הנאשם כי המנוח אוחז בסכין (הערה: השימוש במנוח סכין או דוקרן הנו לפי דברי הנאשם). כאשר הנאשם הסתובב הסכין נפלה למנוח ואז הנאשם הרים את הסכין "והתחילו לרדת עליו". הנאשם אומר, בהמשך (שם, עמ' 89) שראה כתמי דם, הבין שמשהו קרה והמנוח נפגע "אם לא, הוא היה נעמד על הרגליים כמוני, כמו נתי". ועוד אמר הנאשם, בחקירה זו (ת/6, ר' ת/6ד' עמ' 2), כי לקח, בשלב מסוים, את החפץ החד מידו של המנוח "אבל הוא החזיק בצד הפוך של ...". ובהמשך, אומר, לגבי אופן הדקירה "נעמדנו, וטק, טק, טק... איזה שבע שמונה פגע בו, שש, שבע... בחלק הזה התחתון" (שם, עמ' 6).

האמרות שפורטו לעיל באו מפיו של הנאשם תשעה ימים לאחר האירוע.

ד. בטבלת ההפניות מטעם המאשימה, המאשימה מפנה למילה "התחרעתי" על המנוח ב - ת/6, משהו שלא הופיע בהודעות הנאשם קודם לכן וגם לא בשחזור שביצע.

מצפיה בדיסק תיעוד החקירה (דיסק ת/6א') (חקירה במשטרה מיום 9.11.20) עולה כך:

האווירה נינוחה ועניינית. לנאשם יש כוס שתיה. הוא לא נראה בלחץ. מדבר באופן שוטף ומשיב לשאלות.

כשהנאשם מגיע לתיאור המאבק עם המנוח, הוא קצת רועד. ניתן ללמוד על כך מדבריו של החוקר שאומר לו "אל תרעד הכל בסדר". החוקר מרגיע אותו ונאשם משיב שבשלב המאבק הוא פחד (כלומר מסביר מדוע הוא רועד) (שעה 13:00).

מרגע זה ובמשך כמה דקות רצופות הנאשם מוסר תיאור שוטף בצורה רגועה וסדורה. הוא אומר שהוא, נתנאל והמנוח נפלו על הרצפה, שלושתם קמו מהרצפה, הדוקרן נפל על הרצפה, הנאשם הרים את הדוקרן "והתחרע" על המנוח (שעה 13:05).

הנאשם נשאל מה הכוונה במילה הזו ומסביר בצורה רגועה שהכוונה במילה התחרעתי עליו זה התעצבנתי עליו ודקרתי אותו (שעה 13:06).

מיד לאחר מכן הנאשם אומר שדקר את המנוח 6-7 פעמים מאזור הבטן ומטה. הנחקר הדגים את הדקירות על החוקר, באופן חופשי, כשהוא עומד וללא לחץ וחוזר לשבת בשקט (שעה 13:08).

אח"כ אמר הנאשם שבין הדקירות שדקר הוא הרגיש שהיתה מכה אחת קטלנית.



בהמשך (בשעה 13:12) החוקר מסביר לו שטון הדיבור שלו קצת עצבני אבל אין משהו מעבר לכך.

לאורך החקירה הנאשם נראה רגוע, מדבר בצורה שוטפת, משיב לשאלות, מציעים לו לשטות, יש לו כוס לפניו, הוא יושב בצורה רגועה, אין הרמת קול וכו'. במיוחד הדברים נכונים לשלב שבו הוא אמר התחרתי עליו התעצבנתי עליו.

ה. ת/7 - דוח הובלה והצבעה, גם כן מיום 9/11/20 (שעה 14:00) - הנאשם חוזר על האמור בגרסתו ת/6 מאותו היום: מאבק במנוח, הרים חפץ חד, בעקבות "נטרול" של הנאשם החפץ נפל, השניים "ממש נלחמו" על הסכין, על הברזל החד, הנאשם הצליח להקדים את המנוח בכמה שניות והרים את החפץ שנפל מהרצפה (שם, עמ' 8), הנאשם הסתער, כדבריו, שניהם אחזו זה בזה "ומה שהתפתח הלאה לצערי זה שנגרם מה שנגרם לו נזק...". בהמשך, לאחר שהתבקש לפרט שוב את השתלשלות האירוע (שם, עמ' 9) אומר הנאשם כי הסכין נפלה פעמיים כאשר בפעם הראשונה המנוח היה זה שהצליח להרימה ובפעם השנייה, לאחר שהנאשם הרים את הסכין, "אז פשוט התגוננתי ומה שקרה הוא שנפצע קשה ככה אני הבנתי... לאחר מכן". הנאשם מתאר פעם נוספת כיצד תקף את המנוח בחזרה "בצורה מהירה והוא נפגע בחלק התחתון של הגוף באזור הבטן" (ראה גם שם, עמ' 12, 19). בעמ' 36 אמר כי לא הרגיש שקרה למנוח משהו לאחר הדקירה, חשב שהדם זה ממנו (מהנאשם) "... שהוא נפל על הרצפה ולא הגיב כל כך אז הבנתי שמהו... וברחתי לכיוון הבית".

ו. דברים דומים לגבי מנגנון השימוש בחפץ החד: הנפילה של החפץ והרמתו תוך "שהקדים בשנייה" את המנוח, נאמרו גם בחקירה מיום 10/11/20 - ת/8 (ראה ת/8ב' עמ' 42) שם גם אמר הנאשם כי הרגיש מאוים, בלבול, ופחד ומתוך הפחד "יצאה לו תגובה מאוד מהירה ולא רציונאלית וזריזה, משכתי ממנו את החפץ והוא עזב רק כך את החפץ... ואני אני מתוך בלבול ופחד שלא יבואו עוד ערבים עליי, הסתערתי והתחלתי לדקור אותו עם החפץ מספר פעמים, אולי איזה שש או שבע פעמים רגליים ובאזור השוקיים של הרגליים כלפי מעלה ועד החזה... אני לא התכוונתי לתת לו למעלה אלא לרגליים אבל ראמי נפל עליי וזה פגע בו בחלק העליון...". לגבי נטילת הטלפון בחזרה אמר הנאשם כי לקח את הטלפון ממכנסיו של המנוח שלא התנגד, אם כי המנוח הזיז ידיו על מכנסיו למנוע זאת ממנו.

ז. בעימות מיום 15/11/20 (ת/9) (שבעקבותיו הובן על ידי החוקרים כי לנתנאל אין חלק באירוע), חל שינוי בגרסת הנאשם: מנעיצת הסכין על ידו לכיוון גוף המנוח, 6-7 פעמים, הגרסה הנה כי "איכשהו (בזמן המאבק), זה נכנס בבטן התחתונה... נדחף הסכין", ולשאלה האם הוא חוזר בו מעדותו הקודמת, עונה הנאשם: "כן אני הייתי לחוץ". באותו היום, 15/11/20, נחקר הנאשם



שוב (בשעה 11:28, כשעה לאחר העימות - ת/10), חוזר הנאשם על גרסתו החדשה: המנוח נפל על הרצפה ונדקר מהחפץ. המנוח לא עזב את החפץ ואת הנאשם וטלטל את הנאשם כמו עלה נידף, הנאשם אמר שהיה בלחץ, תפס את ידיו של המנוח שאחזו בחפץ שהיה כמו מסור, המנוח התחיל להשתולל עם החפץ והידיים ואז, כתוצאה מכך, המנוח נדקר מהחפץ באזור הבטן, תוך שהנאשם הוסיף ואמר שהוא לא ראה שהמנוח נדקר אלא שנפל.

36. מהאמור לעיל עולה כי בחקירותיו של הנאשם במשטרה עוברת גרסתו תהפוכות: ממאבק משולש, שנתנאל גם לקח בו חלק, ל"התחרעות" על המנוח ודקירתו על ידי הנאשם 6-7 פעמים ועד לנפילתו של המנוח, שאחז בסכין, על סכיניו, כשהסכין בידיו.

37. בעדותו בבית המשפט אחז הנאשם בגרסתו האחרונה, תוך שהבהיר כי לאחר שהרים את החפץ המשוון מהרצפה, כל אחד מהם אחז בצד אחד של החפץ, הם החלו במאבק ואז נפלו שניהם (עמ' 346 לפרו'). בהמשך (עמ' 348) אמר הנאשם כי לא התכוון לדקור את המנוח וקפץ לתפוס את החפץ על מנת שהנאשם לא יניח ידו עליו, ומאחר שלא היו לו כבר כוחות, נפלו שניהם ומזה המנוח נפגע, אולם אם היה רואה פציעה כזו "**עם הרבה דם**", היה מזמין משטרה. המנוח, כך אמר, ישב על הרצפה וקילל, הנאשם ראה דם אך לא על ידי המנוח, והמאבק, שהיה קשה, ארך 5-6 דקות. ועוד אמר (עמ' 350): "**הוא תפס את זה בצורה מאוד כמו פרא אדם... מהצד המשוון שזה היה מחריד לראות את זה... פחדתי לעשות תנועות מאוד חדות. שבאמת לא יקרע לו את הידיים**". הנאשם, כך לדבריו, אף נשך את המנוח בטרם הנפילה (361). הנאשם הסביר כי אף ששניהם אחזו בחפץ החד, כל אחד מצידו האחר, במהלך הנפילה המנוח שחרר את אחיזתו וכך התאפשרה חדירת החפץ לגופו במהלך הנפילה (365), כלומר, הסכין הייתה **ביד הנאשם** והמנוח נפל עליה (שם). וכאשר הנאשם התרומם, כך אמר, החפץ נותר בידיו שלו. השניים עמדו, לפי תיאור הנאשם, זה מול זה והמנוח נפל על צדו והנאשם עמו, ותוך כדי הנפלה ננעצה הסכין. לאחר מכן, לפי עדות הנאשם בבית המשפט, המנוח התיישב, הנאשם שאל אותו האם להזמין אמבולנס ובתגובה, המנוח החל לקלל. הנאשם הסביר כי ההצעה לאמבולנס מקורה בפציעות שבידיו של המנוח. באשר לדבריו שנאמרו בחקירתו בדבר דקירת המנוח על ידו אמר הנאשם (עמ' 389 לפרו'), כי אמר את הדברים מתוך כעס, אך לא היה דבר כזה (של דקירה). כן דבריו לפיהם "התחרע" על המנוח הם שקר (עמ' 391 לפרו') וההדגמה שעשה הינה כוזבת. כאשר התבקש הנאשם להסביר מדוע אמר דברים אלה, השיב כי היה במצב לא טוב, ביקש מהחוקרים שיוציאו אותו מהאגף בו נמצא, והוא יאמר להם מה שהם רוצים. כאשר נשאל האם לאחר חקירות רבות כשהיה במצב לא טוב, מדוע אמר דברים שמסבכים אותו, השיב הנאשם (שם) "**זה מה שרצו לשמוע החוקרים אבל כל מה שאמרתי לא האמינו לי. רק לזה הם האמינו**".

38. לגבי התפתחות האירוע אמר הנאשם בעדותו לפנינו כי כאשר הוא הגיע למבואה, הוא אחז למנוח את ידו, המנוח נכנס לחדר והנאשם בעקבותיו, כאשר בחדר המנוח הסתובב אל הנאשם, אחז בחולצת הנאשם ומשך אותו לחדר (עמ' 399 לפרו'). לעניין אמירתו כי פגע במנוח 6,7,8 דקירות מהירות וזריזות תוך כדי הדגמה, אמר הנאשם כי מדובר "**בהתרברבות או משהו כזה**" (עמ' 406 לפרו'), תוך שלא ידע להסביר מה היה הצורך להתרברב לפני קצין חקירות, והמילה "להתחרע" באה מתוך תסכול. לגבי הסכין, אמר הנאשם (עמ' 426 לפרו'), כי היא יצאה לבד לאחר הדקירה: "**זה היה אצלו ביד הוא אחז בזה גם, כשנפלנו יחד הוא הרפה מזה... הוא נפל ככה על הסכין, נפלתי עליו הסכין ביחד הוא אוחז ביחד ונופלים ומטלטלים את היד, כשנפלנו על הרצפה הוא הרפה מזה ופתאום זה**



נשאר אצלי ביד. כשנשאר אצלי ביד יצאתי החוצה וזרקתי את זה. לדבריו, הוא לא הבין אז שהמנוח נדקר. הנאשם הכחיש כי הדקירה ארעה כארבע דקות לפניו שעזב את המקום והנפילה הארעה כ - 5-6 דקות לאחר הגעתו (עמ' 438 לפרו').

39. לגבי המילים "תעזוב תעזוב", הנשמעות בהקלטה, אמר הנאשם, בחקירתו במשטרה (ת/4), כי הכוונה שהוא (הנאשם) אמר זאת למנוח בכדי שהמנוח יעזוב את החפץ וגם את חולצתו (עמ' 157 ת/4 ד'). בחקירה ת/6 אמר כי מילים אלה נועדו לכך שהמנוח יעזוב אותו, יירד ממנו (ת/6 עמ' 63). ב-ת/7 (הובלה והצבעה) חזר על כך (שיעזוב אותי שיעזוב את הסכין) וכך בחקירה ת/8 (ת/8 עמ' 4), וכך גם בחקירה ת/10. זו גם הייתה גרסתו בעדות בבית המשפט (עמ' 349, 350, 401) וכוונתו לא הייתה שהנאשם יעזוב את הטלפון.

40. **תיאור החפץ החד:** ת/4 - משהו כמו דוקרן, לאחר מכן כסוף, כמו סכין קומנדו, סכין עם שיניים, משהו שהמנוח הכין, "עבודת יד". ת/5 - חתיכת ברזל כמו מסור, משהו כסוף חלוד. ת/6 - איזה ברזל, כמו מסור, בערך 20 ס"מ עם ידית אחיזה. את הסכין - דוקרן, השליך לאחד הפחים, פח אשפה, שם השליך גם את הז'קט. ת/8, ת/9, ת/10 - תיאורים דומים. תיאור דומה, ניתן על ידי הנאשם גם בעדותו בבית משפט (למשל ע' 346, 350: אורך 30 ס"מ, כמו מסור, בידית האחיזה היה בד מאולתר, משונן, הוא השליך החפץ לפח (372), לאחר שרץ עם החפץ ביד ברחוב (376), מעשה שלדבריו אינו הגיוני אך הוא היה בטראומה, ולאחר מכן שטף ידיים בגינה אליה נכנס מאחר שהיה דם על ידיו.

41. באשר לפציעתו עצמו של הנאשם, מלכתחילה (ת/4 מיום 2/11/20), אמר הנאשם כי לא נפצע: "**לא נפצתי, לא כלום**" (ת/4 עמ' 18). ביום 8/11/29 (ת/5) אמר כי הסכין נגעה בו בזרוע: "**... ביד פגע בי וזהו. זה מה שהוא פגע בי**" (ת/5 עמ' 51). ביום 9/11/20 (ת/6), המדרגה עלתה לפצע ביד ימין. בהובלה והצבעה (9/11/20 - ת/7), הייתה עליית מדרגה נוספת: נפצע ביד, ובאזור הכתף וביד שמאל ויד ימין (תמלול - ת/7 עמ' 10, 18, 28, 34). על תיאור זה שב הנאשם גם בחקירה מיום 10/11/20 (ת/8). פציעה ביד: עימות מיום 15/11/20 - ת/9 ובהודעה ת/10.

בבית המשפט העיד הנאשם כי נפצע ביד ובכתף (עמ' 363). כאשר נשאל מדוע בשלוש חקירותיו הראשונות אמר שלא נפצע, השיב: "**הסתכלתי על הגוף וראיתי שריטה על היד... חתך**" (עמ' 375 לפרו'). לצד זאת אמר כי כאשר הגיע לביתו והתקלח, הוא לא דימם (שם) ואמר: "**ראיתי שריטה יכולתי לקשר שזה מזה**" והוסיף, כי כאשר נשאל אם נפצע הוא השיב כי לא ייחס לכך חשיבות, ציין בהמשך כי לא היה מדובר בפגיעה שהזיקה או הציקה, או חתך שהצריך תפרים על כן לא התייחס לשריטה (385).

42. בחקירותיו האחרונות אמר הנאשם כי נשך את המנוח בזרועו (ת/9 - ת/10, שתיהן מיום 15/11/20). כך, גם העיד בבית המשפט "**תפסתי לו את היד ונשכתי לו את הזרוע כל כך חזק**" (249). כאשר הנאשם עומת עם כך שלפי הבדיקה הפתולוגית של המנוח לא נמצאו סימני נשיכה, הוא עומד על גרסתו: "**חייב להיות**" (355). הנשיכה, כך לדבריו, הייתה כה חזקה שביחד עם הטלטולים גרמה למנוח להפיל את הסכין (366) (וראה גם עמ' 432, שם מופנה לדבריו בחקירותיו, לאחר שנאמר לו כי לא נמצאו סימני נשיכה, שאז השיב: "**אין אז אין**", ובעדותו בבית המשפט עמד על כך שחייב להיות סימן).



43. הנאשם, בסיכומיו, התייחס לארבע הנדבכים עליהם נסמכה המאשימה ונטען כי אלה אינם מבססים אישום בעבירת רצח וכי אין, מבין אמרות הנאשם, אמרה אחת בה הוא מודה בעבירת רצח (סעיף 9 עמ' 3). עוד נטען, כי לא ניתן לבסס ממצאים פוזיטיביים באמצעות נדבכים אלה. מכל מקום לא ניתן לבסס כוונת הנאשם בעבירת רצח. בכל מקרה מדובר בהגנה עצמית ולכל היותר ולחלופין, מדובר בגרם מוות ברשלנות (סעיף 13).

לגבי עדות נתנאל, באה התייחסות ארוכה בסיכומי הנאשם (סעיף 14-54), לפיה, בתמצית, לא ניתן לקבוע לחובת הנאשם מאומה מעדות זו, אולם נוכח המסקנה אליה הגעתי באשר לעדות זו, אין צורך להרחיב בכך. לעניין השיחה המוקלטת נטען בסיכומי הנאשם כי לא ניתן לקבוע ממצא פוזיטיבי מתוכה לאור הספק הסביר העולה ממנו בשל ריבוי התמלולים, בכל מקרה ניתן ללמוד ממנה רק לטובת הנאשם וכי שצועק "**תעזוב את הסכין**" - אינו המנוח (ראה בסעיף 55 ואילך) לנקודה זו ראה להלן.

באשר לסימני הפציעות (סעיף 83 ואילך, נטען כי לא ניתן ללמוד מהם דבר לחובת המנוח, פרט למנגנון המוות.

לגבי גרסאות הנאשם (סעיף 89 ואילך), אין התעלמות בסיכומיו של הנאשם לריבוי גרסאותיו, אך מכולן עולה, כך נטען, כי אמר שלא היה בכוונתו לגרום למות המנוח: "**האשמה היא של התוצאה הטרגית ולא של המעשה שהביא לה**" (סעיף 95). עם זאת, לא בא הסבר שמתמודד באופן חזיתי ומשכנע בגרסת הנאשם שבאה בשחזור אודות 6-7 דקירות מהירות מהחזה למטה.

עוד באה התייחסות למחדלי חקירה (סעיף 104 ואילך), שאין בהן לשנות מהקביעות העובדתיות ומהממצאים, כפי שיפורט להלן.

באשר לטענת ההגנה העצמית (סעיף 112 ואילך), לה טען הנאשם - נוכח כך שהנאשם שלט בנרטיב של המאבק מתחילתו ועד סופו ויכול היה לסיים את המאבק בכל שנייה נתונה, לו רק היה מוותר על מכשיר הטלפון ונוכח כך שהוא זה שהיה הדומיננטי במאבק בין השניים, וכן, גם לפי גרסתו שלו, גם לאחר שהופיע החפץ החד בזירה, על ידי מי שלא יהיה, עבר פרק זמן והמשיך להתנהל המאבק בין הנאשם לבין המנוח והנאשם, למרות הכל, לא נטש לא את הזירה ולא את המאבק. גם אם הסכין הגיעה מיוזמת המנוח, הנאשם, באותן נסיבות ועל רקע מאבק שיכול היה להסתיים בכל רגע אם היה מוותר על הטלפון, יכול היה באבחה אחת של החלטה לצעוד אחורנית ולהביא להפרדת כוחות.

באשר לטענה החלופית - גרם מוות ברשלנות (סעיף 119 ואילך), מסקנתי בסוגיה זו הנה שונה שכן מעשי הנאשם לא מילאו אחר יסודות עבירה זו.

לעניין השמדת ראיה (סעיף 134 ואילך) - עובדתית, הנאשם העלים את הסכין וכיבס את בגדיו ונעליו.



44. כאמור, עניין לנו בשלושה מכורים מוצהרים שנפגשו, ולא באקראי, בבנין הנטוש, שם היה חדר ששימש למגורי המנוח. משלושה נותרו שניים ועל סמך עדויותיהם ויתרת הראיות אנו נדרשים להכרעה בשאלת אחריות הנאשם לתוצאה הטרגית. הראיות החיצוניות, כלומר אלו שאינן אמירות מפי הנאשם, נתנאל או מהשיחה המוקלטת, אינן מסייעות במיוחד: הפגיעה הקטלנית, לגביה אין מחלוקת, יכולה להיגרם גם מהסיטואציה שתיאר הנאשם בעדותו לפנינו: נפילתו ונפילת המנוח יחדיו כאשר שניהם אוחזים בחפץ החד משני קצותיו, אחיזת המנוח משתחררת ובמהלך הנפילה הסכין ננעצת בגופו. כמובן שפגיעה זו יכולה להתיישב גם עם דקירה מכוונת. סימן נשיכה לא נמצא על זרועו של המנוח, אף שנטען כי הנשיכה הייתה חזקה, אך התרומה של פרט זה יכולה להיות כשקר של הנאשם בנקודה זו. מעדות נתנאל, כפי שפורט לעיל, לא ניתן לקבוע ממצאים לגבי התרחשות הדקירה עצמה, אולם ניתן ללמוד ממנה שהדומיננטי במאבק ובתקיפה היה הנאשם, אם כי, וכפי שצוין, לא מן הנמנע שהמנוח, בין היתר, בהיותו, כנראה תחת השפעת סמים, הגיב בחריפות וביקש לפצות על חולשתו בשימוש בחפץ חד להדיפת הסכנה שכן המנוח גילה דבקות ונחישות בסירובו להשבת הטלפון הגנוב ועובדה היא שעלה ביד הנאשם לקחתו רק לאחר שהמנוח התמוטט ולא היה ביכולתו למנוע זאת.

ראיות שפועלות לכאורה לחובת הנאשם, הן אי הימצאות החפץ החד, השלכת הז'קט וכיבוס הבגדים. לכאורה, מפני שמחד, ניתן לומר שהיה לנאשם מניע להעלים ראיות: חפץ חד, ז'קט, בגדים ונעליים מוכתמים בדם. אולם מאידך, לא ניתן לשלול האפשרות שמחמת האירוע אותו חווה, אירוע שאין חולק שלא היה מתוכנן וכלל לא היה על סדר היום שלו, פעל פעולות בחוסר מחשבה ובחוסר שיקול דעת, תוך היותו, כנראה, לאחר שימוש בסם זה או אחר (אם כי לא במידה מכרעת) ועל כן מעשיו אלה יכולים להתיישב הן עם גרסתו האחרונה והן עם זו בה תיאר 6-7 דקירות. מכאן, שחזרנו, כנדבר עיקרי, לכאן או לכאן, למוצא לשונו של הנאשם. בהקשר זה, נפרשה לעיל יריעה רחבה של גרסאותיו, המתפתחות או הסותרות לעיתים, החל מחקירותיו במשטרה ועד לעדותו לפנינו.

אכן, בצדק הכתירה באת כוח המאשימה בסיכומיה (עמ' 6) את גרסאות הנאשם לפי כותרות:

א. נתנאל חנק/דקר בבטן והלכנו.

ב. נפלנו שלושנו על הסכין.

ג. דקרתי ב - 6-7 הנפות סכין (מהירות וזריזות).

ד. המנוח נפל על הסכין ונפגע מחודה במהלך המאבק בינינו.

45. מאחר שאין מחלוקת בשלב זה כי הנאשם שיקר בשתי הגרסאות הראשונות, שכן אין חולק כי נתנאל לא לקח חלק פעיל במאבק (למעט ניסיון התערבות כושל), יש לבחון את שתי הגרסאות הנותרות בזירות ולהכריע ביניהן, או האם ישנה מערכת עובדתית אחרת העולה מן הראיות.

את גרסתו האחרונה של הנאשם, אותה העלה עוד בחקירתו האחרונה במשטרה, קשה לקבל: הנאשם מתאר מאבק עז - לחיים ולמוות - על מכשיר טלפון - בינו לבין המנוח. עם זאת, כאמור, לא ניתן לשלול שאכן כך היה. כלל הראיות תומכות באפשרות כזו. כן לא ניתן לשלול שהמנוח, בצר לו, נוכח תקיפתו העזה והאלימה של הנאשם (בעיטות,



אגרופים, פיצוצים, וכן בהיותו טעון בכעס רב), פנה לסיוע ומצא חפץ חד שהיה מונח בטריטוריה שלו והכניסו לזירה, שאז הנאשם נקלע לפינה, נאלץ בעצמו להיכנס להתגוננות, עלה בידו לבלום המנוח, להפיל את החפץ החד, שלבסוף תואר כעין מסור, להרימו מצדו המוגן (בבד), שאז המנוח, להימנע מפגיעה, אחז בצד המשונן בידיו ותוך כדי המאבק כששניהם אוחזים בחפץ החד, זה מכאן וזה משם, השתחררה אחיזת המנוח בחפץ ואז, במהלך הנפילה, חדר החפץ החד לחזהו של המנוח וגרם למותו. לא מן הנמנע, אבל מוקשה.

מנגד, נצבת לנגד עינינו חקירת הנאשם המתועדת חזותית שם הודה ש"התחרע" על המנוח, ודקר אותו 6-7 פעמים עד שהמנוח נפל. צפייה בחקירה לא תומכת בגרסת הנאשם בדבר לחץ, רצון לרצות את החוקרים ולסיים את החקירות. אך האם הדברים הם כפשוטם? דברי הנאשם בחקירתו זו אכן מבססים עוגן חזק לקביעה כי יתכן שכך היה, מה עוד שתיאורו זה נתמך בהעלמת סכין, כיבוס בגדים ונעליים, שקרים בחקירות ראשונות, בעיקר הטלת אחריות או מעורבות על נתנאל, אי מציאת פצעים ופגיעות על גופו, כעסו הרב על גנבת הטלפון והתנהלות המנוח שאילצה, במידה מסוימת, כמובן לא מוצדקת, להחריף את צעדיו. מנגד, וגם נוכח דברים אלה ונוכח הערפל העוטה את האירוע כולו, ובעיקר נוכח כך שאין מחלוקת שהנאשם לא הביא עמו כלי משחית לזירה, לא בא עם כוונה או רצון לקפח את חייו של המנוח או אף לפגוע בו אלא כל שביקש היה להשיב לידיו את הטלפון שנגנב ממנו על ידי המנוח, ונוכח ההסלמה שגרם לה המנוח בסירובו העיקש להשיב את הטלפון, "הגיע" לזירה חפץ חד, ואין לשלול את האפשרות שהמנוח היה זה שהביאו לזירה בהיותו גר באותו חדר וחפציו היו שם, ובמצב דברים זה, התפתח מאבק גם סביב החפץ החד אשר לבסוף הגיע לידי הנאשם שבהחלט יתכן שחש מאוים באותו שלב נוכח הכנסת משתנה חדש לזירה, ותוך כדי המאבק דקר את המנוח, אולם זאת בנסיבות בהן הנאשם כלל לא רצה ולא כיוון למות המנוח, גם באותם רגעים וגם בשלב הדקירה, והוא גרם למות המנוח בקלות דעת.

46. האם יש בחילופי הדברים שבשיחה המוקלטת לשנות מהמסקנה שהובאה לעיל - המתה בקלות דעת. ראשית, נזכיר שוב כי קיים קושי, נוכח איכות וטיב ההקלטה בפענוח מדויק של הנאמר בה. המאשימה המציאה יותר מנוסח אפשרי אחד והסנגורים המציאו נוסח משלהם, כל אחד טוען לדיוק יתר בגרסתו.

הנוסח שהומצא על ידי הסנגורים:

"שמעון 16:35 תביא את הטלפון

שמעון 16:37 תביא את הטלפון ימניאק

שמעון 16:46 תביא

שמעון 51:16 תביא את הטלפון

ראמי 16:54 יא בן שרמוטא

וואלה זה שלי אינעל רבאק. בן שרמוטא



שמעון 17:01 תעזוב את הסכין

שמעון 17:05 תעזוב יא עמי

תעזוב -

ראמי 17:07 אינעל רבאק

שמעון 17:09 תעזוב יא עמי

נתנאל 17:13 תן לו, תן לו.

(שמעון) 17:16 תעזוב תעזוב את הסכין

17:25 תן לו תן לו

ראמי 17:26 אינעל רבאק ערס

שמעון 17:28 תעזוב אותי תעזוב את זה

נתנאל 17:46 תן לו תן לו את הטלפון

ראמי 17:50 הרגת אותי יא שרמוטה

17:55 צעקות

ראמי 17:57 אינעל רבאק

ראמי 18:03 הדם שלי אינעל רבאק

ראמי 18:07 הרגת אותי אינעל רבאק

שמעון 18:11 תעזוב, תעזוב תעזוב תסכין

שמעון 18:17 תעזוב

ראמי 18:20 הדם שלי כל הדם שלי.

שמעון 18:21 אז תעזוב אז תעזוב אני אומר לך תעזוב אני אעזור לך

שמעון: 18:24 תעזוב, תעזוב תעזוב

ראמי: 18:26 אני (מילה לא ברורה) אינעל רבאק



ראמי: 18:34 אינעל רבאק

שמעון 18:43 אתה גבר אתה

נתנאל 18:53 תביא לו את הטלפון

שמעון: 18:58 תעזוב אותי קודם תעזוב את הטלפון

19:00 - 19:22 לא ברור... (מה ששומעים שרמוטה אינעל רבאק, צעקות של שני הצדדים וקול שלישי)

ראמי 19:27 אינעל רבאק

19:32 (שמעון) תעזוב

19:44 (שמעון) תעזוב תעזוב

שמעון 19:54 תעזוב תעזוב חלאס חלאס נגמר

ראמי 19:59 יא בן שרמוטא

שמעון 20:00 תעזוב תעזוב

שמעון 20:03 אני יעזור לך

שמעון 20:06 יא עמי אני יעזור לך אני יעזור לך אני יעזור לך אני יעזור לך, אני יעזור לך,

ראמי 20:16 כל הדם אינעאל אללה

שמעון 20:23 תעזוב

שמעון 20:39 תשחרר את זה תעזוב

ראמי 20:50 תעזוב לא רוצה להגיד לך איפה הטלפון תעזוב

נתנאל 21:22 איפה הוא החביא את הטלפון

שמעון 20:22 אתה בא לזין אותי הייתי מביא לך הכל הייתי... כלב היה מזדיין... נתי... אופניים הכל.

שמעון 22:39 רוצה להישאר אתה רוצה להישאר

נתנאל: לא.

שמעון: אתה גבר אתה. וואלק אתה יודע מה אני אמרתי מההתחלה אתה הרחת אותי אני ישבתי כאן



כמו כלב כמו חתול אתה יודע שאם נעלם לך משהו תכבד.

שמעון 23:03 אתה לא מת תזמין לו אמבולנס יקחו אותו.

ראמי 23:08 אני... (לא ברור), שמעון: 23:13 אתה יודע מה... יאללה תזמין אמבולנס

נתנאל 23:14 טוב נו.

שמעון 24:23 בוא בוא איתי. נזמין מונית מהמדרגות.

23:27 (שמעון) הנה ראית מה הוא עשה.

נתי - איזה בן שרמוטה

שמעון - אני עוזר לו הכל (מסתיימת ההקלטה)."

מנוסח זה ניתן ללמוד כלהלן: הנאשם דורש וחוזר ודורש לקבל את הטלפון, המנוח מקלל, הנאשם נשמע אומר (בהנחה הטובה לנאשם): "תעזוב את הסכין", מבקש שוב, נענה בקללות, נתנאל, מהצד, אומר, ככל הנראה, למנוח "תן לו", וכמפורט בהמשך.

מנוסח זה אפשר ללמוד שהמנוח הוא זה שהביא את הסכין הנזכרת בשיחה, הנאשם ביקש ממנו להניחה, המנוח צועק בהמשך "הרגת אותי יא שרמוטה", מקלל, מדבר על הדם שלו, הנאשם מבקש שוב שיעזוב את הסכין ואף אומר שיעזור לו, הדרישה להשיב הטלפון נמשכת, שוב צעקות הדדיות ביניהם: להשבת הטלפון, לעזוב, קללות, הנאשם חוזר על הצעתו לעזרה ולבסוף האמירות בדבר אמבולנס.

47. מנגד, ת/82א', בחלק הרלבנטי (מעמוד 11 לתמליל, ש' 35) נאמר כלהלן:

דובר ב', עומר אבו עסב: [00:12:20:800] מי זה? ראמי

(הערת המתמלל: נשמעות צעקות ברקע השיחה במשך מספר דקות)

צעקות ברקע: [00:12:57:616][00:13:02:338]

[00:17:46:871] [00:12:46:256]

(מילים לא ברורות) תביא את הטלפון.

תביא את הטלפון יא מניאק מילים לא

(ברורות)



דובר ב':

(מילה לא ברורה)

צעקות ברקע:

[00:13:01:270](מילים לא ברורות) תביא את הטלפון. (מילים לא ברורות). (צעקות לא ברורות) יקולל רבונך (צעקות לא ברורות) תעזוב, תעזוב, תעזוב [00:14:05.677] (צעקות לא ברורות) אז תעזוב, (מילים לא ברורות), תעזוב תעזוב. (מילים [00:14:20:249] (צעקות לא ברורות), אז תעזוב, (מילים לא ברורות). תצא. (צעקות לא ברורות) אני אתן לך (מילים לא ברורות) יקולל רבונך, (מילים לא ברורות) יקולל רבונך, תעזוב (צעקות לא ברורות) אז תעזוב (צעקות לא ברורות) [81.:00:15:17] (לא ברורות) אז תעזוב. תעזוב. תעזוב (צעקות לא ברורות) תעזוב. תעזוב. תעזוב. (צעקות לא ברורות) תביא (מילה לא ברורה). תעזוב, תביא (צעקות לא ברורות) תשחרר [485:00:16:00] את זה, עזוב, אני (מילים לא ברורות), תעזוב. (מילים לא ברורות). תעזוב, לא (מילים לא ברורות). (מילה לא ברורה) הטלפון, (מילים לא ברורות). אתה [228.:00:17:13] רוצה להישאר? אתה רוצה [00:17:39.924] להישאר? אתה גבר, אתה? (מילה לא ברורה) יא גבר? (משפט לא ברור). אירחת אותי פה, ישבתי פה (מילים לא ברורות). (מילה לא ברורה), תזמין אמבולנס שייקחו אותו. אתה רוצה אמבולנס? אתה רוצה [00:18:02.319] אמבולנס? יאללה תזמין אמבולנס".

גם כאן, המילה המככבת היא "תעזוב", "תביא את הטלפון", "תזמין אמבולנס... אתה רוצה אמבולנס".

משיחה זו, גם בנוסחה כפי שהובאה מטעם המאשימה, לא עולה תאור מדויק על אשר התרחש, ואין בה להבהיר את ההתרחשות המדויקת של המעשים. לפי שתי הגרסאות, הנאשם דרש מיד לקבל את הטלפון, המנוח סרב



בעקשנות, גם לאחר ש"האקדח המעשן", הלוא היא הסכין (או החפץ החד), הופיע בזירה, לא ידוע מי הביא לראשונה את הסכין, לא ידוע מהשיחה, מרגע שהגיעה הסכין, ביד מי היא הייתה והאם עברה מיד ליד, ובוודאי לא ברור משיחה זו האם המנוח נפל על סכינו במהלך המאבק או שמא הנאשם דקר את המנוח 6-7 פעמים, כאשר לא נשקפה לו סכנה כלשהי. כך או אחרת, טיב הרזולוציה של השיחה, גם לפי גרסת הנאשם, לא מסירה את ענן העמימות לגבי השאלות המרכזיות כפי שפורטו לעיל.

מכאן, המסקנה הנה כי יש להרשיע הנאשם בעבירה של המתה בקלות דעת לפי סעיף 301ג לחוק העונשין, זאת כפי העולה מהמפורט לעיל. סעיף 20(א)(2)(ב) לחוק העונשין מגדיר קלות דעת: "בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען". ניתוח התפתחות אירועי אותו לילה עגום מוליך לכך שהנאשם, במאבקו להשבת מכשיר הטלפון, לאחר שלא היה מוכן על פני דקות ארוכות להניח למנוח שסרב בכל תוקף לדרישה להשבת המכשיר, וגם לאחר הופעת הסכין בזירה, גם אם היה זה המנוח שהכניסה לזירה, הנאשם עשה כל שביכולתו להגשים את מטרותיו תוך נטילת סיכון בלתי סביר של פגיעת המנוח מהסכין, אף, שכאמור, קיווה להימנע מתוצאות המעשה, עבר עבירת המתה בקלות הדעת. בנוסף, עבר הנאשם עבירה של השמדת ראיה לפי סעיף 292 לחוק העונשין.

השופט רפי כרמל, סגן נשיא

השופט אריה רומנוב:

1. קראתי את חוות הדעת המקיפה של חברי, סגן הנשיא, כב' השופט ר' כרמל, ושל חברתי, כב' השופטת מ' ליפשיץ. אני מצטרף לתוצאה שאליה חברי הגיעו, ואבקש להוסיף הערות אחדות.

2. האירוע מושא כתב האישום התרחש במבנה נטוש המשמש מקום מפגש לצרכני סמים. הייתה זאת שעת ערב ובמקום שררה חשכה. שלושת האנשים שהיו נוכחים באירוע הסוער - המנוח, הנאשם, ונתנאל - היו מצויים באותה עת תחת השפעת סמים. המנוח נפטר, ולכן נותרו רק הנאשם ונתנאל כדי להעיד על שאירע. נתוני פתיחה אלה מציבים קושי לפני המאמץ לברר ולקבוע מה אירע. העובדה שבמהלך האירוע המנוח שוחח בטלפון עם בן דודו והאירוע הוקלט, נתנה תקווה שמא ההקלטה תוכל לסייע לבירור העובדות. דא עקא, שאיכות ההקלטה נמוכה וכל אחד מהצדדים טוען לגרסה אחרת לגבי מה שנשמע בהקלטה. משכך, התרומה של ההקלטה לבירור המסכת העובדתית מוגבלת.

3. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במהלך שמיעת המשפט ונתתי דעתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שהבסיס המהימן ביותר ו"הבטוח ביותר" לקביעת ממצאים עובדתיים בתיק זה, הוא הגרסה שהנאשם מסר במהלך חקירתו במשטרה, בימים 9 ו-10 לנובמבר 2020. לגרסה זו יש כוח שכנוע פנימי והיא מתיישבת עם ראיות אחרות



שהובאו בתיק.

4. הנאשם נעצר מספר שעות לאחר האירוע. ההודעה הראשונה נגבתה ממנו ביום 30.10.20 בשעה 05:58. ההודעה האחרונה נגבתה ממנו ביום 15.11.20, היינו 15 ימים לאחר מכן. במהלך חקירת המשטרה הנאשם שינה את גרסתו מספר פעמים. באופן כללי ביותר ניתן לתאר מספר שלבים בהתפתחות גרסתו של הנאשם, כפי שיפורט להלן;

5. בשלב הראשון הנאשם הכחיש כל קשר לאירוע(הודעה מיום 30.10.20 - ת/1).

6. בשלב השני הנאשם מסר, שכאשר הוא חזר לבניין בשעות הערב של אותו יום והוברר לו שהמנוח גנב את מכשיר הטלפון שלו, הוא ביקש שהמנוח ישיב לו את המכשיר ואולם המנוח סירב. לנוכח סירובו של המנוח התפתח מאבק שבו נטלו חלק הנאשם, נתנאל והמנוח. לדברי הנאשם, בשלב מסוים המנוח הוציא ממקום כלשהו בחדר חפץ חד, שיכונה להלן "הסכין", וביקש לדקור באמצעותו את השניים. הנאשם טען, כי מתוך רצון לבלום את המנוח הוא ונתנאל אחזו במנוח. תוך כדי מאבק השלושה נפלו, וככל הנראה בעת הזאת, בנסיבות שהנאשם לא ידע לומר בדיוק מהן, המנוח נדקר בחזהו מהסכין שהמנוח החזיק בידו. על פי גרסה זו, במהלך כל המאבק המנוח, ורק המנוח, היה זה שהחזיק בסכין. גרסה זו תכונה בשם "גרסת הפגיעה העצמית" (הודעה מיום 2.11.20 - ת/4; דו"ח תשאול מיום 2.11.20 - ת/4א'; דו"ח תשאול מיום 2.11.20 - ת/4ב'; הודעה מיום 8.11.20 - ת/5).

7. בשלב השלישי הנאשם חזר על החלק הראשון של הגרסה שאותה הוא מסר בשלב השני, היינו שהמנוח הוציא סכין וביקש לעשות בה שימוש. אשר לחלק השני של גרסת השלב השלישי - הנאשם טען כי במהלך המאבק הסכין נפל מידו של המנוח לרצפה; כי הנאשם הצליח להקדים את המנוח ולתפוס את הסכין; וכי בסמוך לאחר מכן הנאשם הניף את הסכין לעבר המנוח 6-7 פעמים בתנועות דקירה והוא פגע באמצעות הסכין במנוח. הנאשם מסר, כי הוא חש שאחת הדקירות הייתה קטלנית. זו הגרסה שהנאשם מסר בימים 9-10 לנובמבר 2020. תחילה במעין "שיחת מסדרון" ספונטנית שנערכה בבוקרו של יום 9.11.20 בין הנאשם לבין החוקר יוסי אופיר (ת/83); אחר כך בהודעה מפורטת שנגבתה מהנאשם בסמוך לאחר מכן (ת/6); בהמשך, בשחזור והצבעה שנערכו באותו יום לאחר גביית ההודעה (ת/7); ולבסוף, בהודעה שנגבתה מהנאשם למחרת היום, היינו ביום 10.11.20 (ת/8). מטעמי נוחות גרסה זו תכונה בשם "גרסת השחזור".

8. בשלב הרביעי, במהלך עימות שהמשטרה ערכה בין הנאשם לבין נתנאל ביום 15.11.20, הנאשם חזר לגרסת הפגיעה העצמית. בסמוך לאחר העימות נגבתה מהנאשם הודעה שבה הוא חזר על הגרסה שמסר במהלך העימות (ת/9 ו-10).

9. אף שלכאורה ניתן להתרשם כי במהלך החקירה חוקרי המשטרה רחשו אמון לגרסת השחזור, עמדת המאשימה כפי שהיא מוצאת את ביטוייה בכתב האישום; במהלך שמיעת הראיות; ובסיכומים, אינה מקבלת גרסה זו במלואה. המאשימה מקבלת את גרסת הנאשם לעניין הנפת הסכין לעבר המנוח בתנועות דקירה. לטענת המאשימה, כתוצאה מכך המנוח נדקר במספר מקומות בגופו, ואחת הדקירות פגעה בחזהו של המנוח וגרמה למותו. מאידך, המאשימה



אינה מקבלת את טענת הנאשם כי המנוח היה זה שהכניס את הסכין למאבק ושהוא ניסה לפגוע באמצעותו בנאשם. לטענת המאשימה, הנאשם היה זה שהכניס את הסכין למאבק, והמנוח כלל לא אחז בסכין. המאשימה אינה יודעת מה היה מקור הסכין - האם הנאשם הביא אותו עימו או שהוא היה בחדרו של המנוח והנאשם נטל אותו. ואולם כאמור, טענת המאשימה לפנינו היא, שהנאשם ורק הנאשם עשה בו שימוש. המאשימה כותבת בסיכומיה, שהיא "**... תבקש כי ביהמ"ש ידחה את גרסת הנאשם בכל הנוגע לטענתו כי המנוח תקף אותו בסכין... כל אלה מלמדים על כך שלא ניתן לקבל את טענתו לפיה המנוח שלף סכין. אין ראייה בתיק המגבה את הטענה לפיה המנוח היה תוקפני שלא במסגרת התגוננות**" (עמ' 8 סיפא לסיכומי המאשימה בכתב).

10. ומה באשר לנאשם? מהתשובה לכתב האישום שנמסרה על ידי בא כוחו הקודם של הנאשם, ניתן להתרשם כי הנאשם נטה בתשובתו זו לגרסת הפגיעה העצמית. מנגד, מהתשובה לכתב האישום שנמסרה על ידי באי כוחו הנוכחיים של הנאשם, נראה כי הנאשם התקרב בתשובתו זו לגרסת השחזור. בתשובה זו הנאשם הודה כי בשלב מסוים של המאבק הוא השתלט על הסכין שהמנוח אחז בו. וכך הוא כתב בתשובתו: "**... המנוח נכנס לחדר, דחף את הטלפון אל תוך מכנסיו הוציא סכין מבין חפציו שהיו בחדר ותקף את הנאשם ופצע אותו באמצעות הסכין בזרועו. המנוח גרר את הנאשם למאבק האלים שאירע; הנאשם ניסה להתגונן כל העת ונאבק עם המנוח על הסכין שהחזיק עד שהצליח להשתלט עליה; הנאשם היה שרוי בפחד, ובחשש אמיתי לחייו; הנאשם חדל ממעשיו ברגע שהבין כי הוא לא מצוי בסכנת חיים יותר מצד המנוח**" (הדגשה שלי - א.ר.).

11. מהסיכומים בכתב שהוגשו על ידי הנאשם, ולנוכח הטענה בדבר השתלטות הנאשם על הסכין, עולה לכאורה - והדברים נאמרים בזהירות - שהנאשם בסיכומיו אינו עומד עוד על גרסת הפגיעה העצמית. סיכומי הנאשם מנוסחים בצורה זהירה מבלי לומר דברים מפורשים. כך למשל, הנאשם טוען בסיכומיו שהמנוח "נוטרל" ואולם הוא לא מסביר כיצד הוא "נוטרל" (סעיפים 115(ג), 115(ה) ו-121(א) לסיכומי הנאשם). בסיכומי הנאשם מופיע פרק מקיף שבו הנאשם מעלה טענת הגנה עצמית. טענה מסוג זה מקפלת בחובה הודאה בביצוע המעשה המיוחס לנאשם, ובצידה טענה כי מעשה זה אינו בר עונשין.

12. בין כך ובין אחרת, גם אם הנאשם שב ועומד בסיכומיו על גרסת הפגיעה העצמית, אין מקום לקבלה. זאת, הן בגלל שהיא אינה עולה בקנה אחד עם דו"ח הניתוח ועם עדותה של ד"ר גיפס, והן משום כוח השכנוע שטמון בגרסת השחזור כפי שנמסרה על ידי הנאשם במהלך החקירה במשטרה. גרסת השחזור נמסרה על ידי הנאשם בארבע הזדמנויות שונות במהלך יומיים. בכל ארבע ההזדמנויות מסירה הגרסה תועדה בוודא; במהלך מסירת הגרסה הנאשם ליווה את דבריו בתנועות ספונטניות המדגימות את דקירה; ובדבריו ניכרים אותות אמת. אין ספק שגרסת הנאשם "**הייתה חופשית ומרצון**" (סעיף 12 לפקודת הראיות, תשל"א-1971).

13. גרסת הנאשם על כך שהוא הניף את הסכין לעבר המנוח ופגע בו מספר פעמים, מוצאת תימוכין בחוות הדעת הפתולוגית, שממנה עולה שעל גופו של המנוח נמצאו מספר סימני פגיעה. זאת ועוד, מדברי ד"ר גיפס עולה, וזה הגיונם של דברים, כי על מנת שסכין יחדור לחזהו של אדם, הסכין צריך להיות מיוצב בצורה כלשהי לעבר החזה. וגם אם מדברי ד"ר גיפס עולה שלא ניתן לשלול תרחיש המתיישב עם גרסת הפגיעה העצמית (עמ' 341-342 לפרוטוקול), הרי שתרחיש זה רחוק ואינו משכנע.



14. גרסת השחזור מתיישבת עם הגרסה שנמסרה על ידי נתנאל, ואשר ממנה עולה שעיקר האלימות הייתה מצדו של הנאשם כלפי המנוח. מעדות נתנאל ומנסיבות העניין עולה, שהנאשם כעס מאד על כך שהמנוח גנב את מכשיר הטלפון שלו, וכעסו של הנאשם הלך והתעצם לנוכח סירובו העיקש של המנוח להשיב לו את הגזלה. העובדה שעיקר האלימות הופעלה מצדו של הנאשם, לא שוללת את האפשרות שהמנוח הוציא את הסכין מכליו במטרה להגן על עצמו ו/או לתקוף את הנאשם, ושהנאשם הצליח להשתלט על הסכין. יש לציין, כי נתנאל טען לכל אורך הדרך שהוא כלל לא ראה סכין במהלך המאבק. מכאן, שתרומתו לשאלות השנויות במחלוקת - היינו הגורם שהכניס את הסכין למאבק וזהות האדם שעשה בו שימוש - אינה תרומה משמעותית.

15. לאלה יש להוסיף, כי גרסת השחזור שלפיה הנאשם אחז בפרק זמן מסוים בסכין, מתיישבת עם תמלול ההקלטה שנעשה על ידי ההגנה, ואשר על פי המופיע בו, המנוח פנה אל הנאשם וביקש שיעזוב את הסכין.

16. כאמור, הטענה העיקרית שהנאשם מעלה היא טענת הגנה עצמית. אין לקבל טענה זאת, שכן לאחר שהנאשם השתלט על הסכין וזה היה בידו, הנאשם לא עמד עוד בפני סכנה. מטעם זה לא הייתה כל הצדקה לכך שהנאשם הניף את הסכין לעבר המנוח מספר פעמים ופגע בו באופן המתואר ומודגם בגרסת השחזור.

17. אמת, טענת המאשימה שלפיה הנאשם היה זה שהכניס את הסכין למאבק וכי המנוח מעולם לא נגע בסכין, אינה בלתי אפשרית. ואולם, טענה זו לא הוכחה מעבר לספק סביר. אין כל ראייה ממנה ניתן ללמוד על כך שהנאשם נוהג להסתובב עם סכינים, או שהיה במקום גלוי באותו חדר חשוך כלי חד שהנאשם היה יכול להבחין בו, ליטול אותו ולעשות בו שימוש. מאידך, לא מן הנמנע שהמנוח, שהתגורר באותו מבנה נטוש המשמש מקום מפגש לצרכני סמים, הצטייד בסכין או כלי חד אחר כדי להגן על עצמו ועל החדר שבו הוא התגורר מפני פולשים ומבקשי רעתו.

18. לגרסת השחזור ולאופן הצגתה על ידי הנאשם במהלך החקירה במשטרה יש כוח שכנוע, ועל כן יש להעדיף אותה על פני הגרסה המחמירה יותר עם הנאשם, זו אשר לה טוענת המאשימה לפנינו.

19. **סוף דבר**, אני מצרף את דעתי לדעת חברי.

אריה רומנוב, שופט

מרים ליפשיץ-פריבס:



קראתי בעיון את חוות דעתו המקיפה והמעמיקה של חברי, אב בית הדין כב' השופט כרמל ואני מצטרפת לתוצאה ומסכימה לה.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן-"חוק העונשין") ועבירה לפי סעיף 292 לחוק, של השמדת ראיה, סכין, בה הוא עשה שימוש לביצוע עבירת הרצח וכיבוס של בגדיו מהאירוע, כבר באותו היום.

הנאשם השיב לכתב האישום פעמיים, בתחילת ההליך ושוב, עם חילופי הייצוג. בתשובותיו, טען להגנה עצמית עת ניסה להתגונן מפני הנפת חפץ חד - סכין, שהמנוח נטל לידי ופצעו ובהפעילו כוח סביר במאבק ביניהם, עד שעלה בידו להשתלט על הסכין. במסגרת סיכומיו טען הנאשם לחילופין, כי יש ליחס לו עבירה של המתה ברשלנות.

בהודעותיו במשטרה ובעדותו שינה הנאשם את גרסתו, מקצה לקצה. מהטלת אחריות על נתנאל שנכח באירוע (ת/5 עמ' 124); הנפת סכין חוזרת ונשנית (6-7 הנפות) שלו לעבר המנוח (ת/6, דוח הובלה והצבעה ת/7 והשחזור ת/7א) וכן כמעשה שאול המלך שנפל על חרבו, כך המנוח נפל על הסכין בהתגוששות ביניהם מה שגרם למותו (עדות הנאשם עמ' 347). בכל אלו, יש כדי לערער את מהימנות הנאשם.

לאחר בחינה של העדויות שנשמעו בפנינו, בכללם עדות הנאשם והעד נתנאל ולאחר האזנה חוזרת ונשנית של ההקלטה של האירוע במכשיר הפלאפון של הנאשם שהיה מצוי במכנסיו של המנוח (ת/82) (להלן-"ההקלטה"), עיון בתמליליה השונים שהגישו המאשימה והנאשם; צפייה בשחזור (ת/7א) (להלן - "השחזור"), לא השתכנעתי כי התקיימו יסודות עבירת הרצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין בגרימת מות המנוח, בכוונה להביא לאותה התוצאה (סעיף 20(א) (1) לחוק העונשין) והתקיימו כאמור בעניינו, יסודות העבירה של המתה בקלות דעת על פי סעיף 301ג לחוק העונשין.

אביא מספר הדגשים במסכת העובדתית שהובאה בפנינו בזיקה להשתלשלות של האירוע, שהלך והסלים עד מותו הטראגי של המנוח.

הרקע לאירוע וההתרחשות בתחילתו, מלמדים על הגעה של הנאשם למבנה הנוטש, שלד של בניין ללא גרם מדרגות, בו התגורר המנוח (להלן-"המבנה") (כעולה מהשחזור וראו: עמ' 140 שורה 13) במטרה לחפש את מכשיר הפלאפון שלו (להלן-"המכשיר") שאבד לו או נלקח ממנו בביקורו שם מספר שעות מוקדם יותר (דקה 04:11,04:48 בשחזור) (ללא ידיעתו, באותה עת, כי המנוח, דווקא, גנב אותו ממנו (עמ' 345 שורות 11-15 בעדות הנאשם; הודעה ת/4 בעמ' 11).

אין חולק, כי הנאשם לא הצטייד בסכין בהגיעו למבנה, דבר המתיישב עם חיפושיו כאמור אחר המכשיר וללא תכנון או כוונה מראש לטול את המכשיר בכוח ממי שיימצא כי מחזיק בו. האירוע, היה אירוע מתגלגל במאבק הדדי, בחלקים ממנו, והמשכו במעשי הנאשם שנטל סיכון לא סביר לתוצאה הקטלנית במות המנוח.

תחילתו של האירוע, עת ראה הנאשם את המנוח במבואה לחדר מגוריו כשהוא משוחח במכשיר. המנוח, שסרב להחזיר את המכשיר לנאשם (עדות נתנאל עמ' 27, 31 ו-36) מיהר להיכנס לחדרו פנימה (עדות הנאשם עמ' 346 ובשחזור בדקה 19:07, עדות נתנאל עמ' 21) והתפתח מאבק הדדי אלים ביניהם (עדות נתנאל עמ' 27, עמ' 31 שורות 17-25, עמ' 136 שורה 11; ובשחזור וכן מחוות הדעת של ד"ר גיפס אליה אדרש להלן). כניסת המנוח במהירות בפרוץ הסכסוך בינו ובין הנאשם נוכח סירוב המנוח להשיב לו את המכשיר, מתיישבת עם גרסת הנאשם על כך שהמנוח נטל לידי את



הסכין מארגז כלים שהיה בחדר של המנוח (עמ' 346 שורות 29-30 ודקות 13:15 ו- 19:13 בשחזור; הודעה ת/5 עמ' 6) המואר רק בנרות. חדר, אותו מכיר היטב המנוח ואך טבעי שמכיר את חפציו שבמקום מגוריו והחיפזון שלו להיכנס לחדרו מחזק את גרסת הנאשם כי המנוח, ולא הוא, נטל תחילה לידי את הסכין. אוסיף, כי על פי תמונות הזירה והשחזור נראים חפצים בסמוך למיטה של המנוח, שם גם החל המאבק האלים ביניהם כעולה מסימני דם, מה שעשוי ללמד כי המנוח ניגש לשם כדי ליטול את הסכין לידו.

על המאבק והתגוששות של הניצים, הנאשם והמנוח, ניתן גם ללמוד מ'מהפיכה' שנוצרה בגינו בחדר של המנוח. חפצים וריהוט נפלו והחדר הוחשך, עם כיבוי הנרות כתוצאה מהמאבק (עדות הנאשם עמ' 347, ת/7 בעמ' 9, הודעה של נתנאל ת/12, ובעמ' 22 שורות 10-22, עמ' 37 ועמ' 101 שורה 8 בעדות של נתנאל).

יוטעם, כי בתחילת האירוע חדרו של המנוח היה מואר באור נרות כך שעלה בידי הנאשם כעדותו להבחין בסכין אותה תאר כמשוננת (עמ' 360 שורה 18 בעדותו; הודעה ת/6 עמ' 22) מה שמתיישב עם חוות הדעת של הרופאה המשפטית ד"ר גיפס (ת/153) (להלן-"חוות הדעת") ועם עדותה בעניין הפציעות שנמצאו בגוף המנוח (עמ' 341 שורות 18-21).

החדר נותר חשוך עם כיבוי הנרות בהיעדר חיבור חשמל למבנה, כפי שניתן גם ללמוד מדבריו של איש המז"פ מר ברקן, שהבחין בעדותו בין המבואה אליה מגיעה תאורת הרחוב ובין החדר של המנוח, שם העד נזקק להדליק פנס (עמ' 333 שורות 26-28, עמ' 334 שורות 3-4 וראו: בעדות של נתנאל עמ' 22 שורות 3, 10-11 ועמ' 24 שורה 17). אותה חשיכה, רלוונטית לקושי להבחין בה במיקומן של הדקירות עת נעשו על ידי הנאשם ובעוד השניים נאבקים (כעולה מחוות הדעת ומעדות ד"ר גיפס).

המאבק בין המנוח לנאשם, החל בתגרת ידיים והסלים תוך פחות משתי דקות (לפי ההקלטה) עם נטילת המנוח את הסכין לידי. סכין, שסימניה נראו על כפות ידיו, מה שמעיד כי אחז בה בשלב כלשהו של המאבק. כדברי ד"ר גיבס על חתכים 'די מקבילים' שנמצאו בכפות הידיים של המנוח שיכולים להתאים לניסיון להדוף או לאחוז את הסכין ויכולים להתאים למאבק על הסכין או התגוננות (עמ' 340 שורות 5-6, 21-23).

זירות האירוע השונות בחדרו של המנוח, כעולה מכתמי דם על מיטת המנוח וכן ברצפת החדר מעידות גם הן על מאבק הדדי ולא על השתלטות בכוח של הנאשם על המנוח כבר בתחילת האירוע.

בהקלטה, נשמע המנוח מדבר בקול נמוך, 'ישנוני' וכבד ונעדר היגיון חד של השפה העברית (לאחר שחדל משיחה בערבית עם בן דודו העד אבו עסב) (ראו תמלול ממעבדת קול מיום 11.11.20 ובת/82א) ונשמע גם הנאשם, דובר עברית בחיתוך ברור ובקול רם ואף בצעקות. המנוח מצידו, מגיב לדברי הנאשם ומקלל.

בהקלטה, נשמעות שוב ושוב המילים "תעזוב תעזוב" המלמדות עם מאבק ולא על כניעה וויתור לאלתר של המנוח על הסכין. גם לפי תמליל המאשימה של ההקלטה, הנאשם הוא הדובר שאומר "תעזוב תעזוב, אז אני אומר לך, תעזוב" ואף שקשה לקבוע מה מילת היחס של "תעזוב" נימצא כי משעסקין במכשיר הפלאפון (שאין חולק כי היה אצל המנוח) אומר הנאשם "תביא" את הפלאפון ולא "תעזוב" שמתאים לאחיזה בסכין ולסימני מאבק על הסכין בכפות ידי המנוח. עם התפתחות האירוע (18:52:186 בתמלול) נשמע המנוח אומר: "תעזוב אותי ינאל רבאק" וממשיך: "תקום מעלי". ואז, גם לשיטת המאשימה בתמלולה (ובתמלול מטעם ההגנה) הנאשם עונה למנוח (דקה 19:55:465) "אז תעזוב, אז תעזוב".



יוער, כי אף שהנאשם לא אמר בהודעות הראשונות (עליהן לא נסמכת המאשימה בהגנותה מפאת חוסר ערנותו) כי נגרמו לו פציעות, ושעה שנמצאו סימני דם על קיר חדר המדרגות בו חלף הנאשם, בגובה של כמטר וחצי (עדות ברקן עמ' 331 שורה 16) ביציאתו מהמבנה, הללו לא נבדקו פורנזית (חרף הפנייה של החוקר מזרחי למכון לרפואה משפטית וראו: עדות מר ברקן עמ' 329-331) ולמרות גרסת הנאשם, המאוחרת אמנם, על פציעתו במאבק.

סיכומם של דברים, תכלית הגעת הנאשם למבנה ללא תכנון או כוונה לפצוע; תחילת האירוע בסכין שנטל לידי המנוח, קיומו של מאבק הדדי ולא רגעי, שכלל מעבר בין זירות - מהמיטה לרצפת החדר, צעקות חוזרות ונשנות של הנאשם 'תעזוב', חשיכה בחדר הרלוונטית לשאלת כוונת הנאשם לדקור כדי להמית - בפלג הגוף העליון, כל אלו הביאו למסקנה כי לא התקיימו יסודות עבירת הרצח.

שונים הדברים בעניין עבירת ההמתה בקלות דעת שהשתכנעתי כי התקיימו בעניינינו יסודותיה. מודעות של נאשם לתוצאה הקטלנית האפשרית, באופן סובייקטיבי (ע"פ 940/19 גרייב נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-16 (5.4.2020), ע"פ 10152/17 מדינת ישראל נ' ח'טיב (10.5.2018); ע"פ 4351/00 מדינת ישראל נ' אלהווא, פ"ד נה(3) 327, 333) במעשיו, העלולים לסכן חיי אדם.

"עשויה להיות חזקה עובדתית גרידא, המבוססת על ניסיון החיים ואשר מוסקת מן הנסיבות הקונקרטיות של המקרה העומד לדין בפני בית-המשפט. הפרכתה של חזקה עובדתית זו יכולה לעלות משקילתו של מכלול הראיות שהובאו בפני בית-המשפט גם אם בית-המשפט אינו מקבל את גרסתו של הנאשם בדבר דרך התרחשות התאונה הקטלנית" (ע"פ 6131/01 מדינת ישראל נ' פרבשטיין, פסקה 11 (6.12.2001)).

דברי הנאשם כי 'התחרע' על המנוח לאחר שנפל על הרצפה, אף אם לא היה ער למיקומן של הדקירות ולא כיוון בחשיכה דווקא, לבית החזה; ובעוד המנוח גונח מכאב יש במעשיו כי לבסס את המודעות שלו לתוצאות פעולותיו שהביאו למרבה הצער, למות המנוח.

בכך, נדחית גרסת הנאשם (עמ' 365) לפיה התוצאה הקטלנית ארעה בנפילת המנוח על הסכין שאינה מתיישבת עם מיקום הדקירה הקטלנית בבית החזה (עדות ד"ר גיפס עמ' 337 שורות 1-6 ו-22-20, ועמ' 8 בחוות הדעת). הכיצד, ייפגע המנוח בפלג הגוף העליון מהסכין, אם כגרסת הנאשם הדקירה קרתה בנפילתו לרצפה. כן נדחית טענת הנאשם להגנה עצמית נוכח השתלשלות האירוע והסלמתו מצד הנאשם ומשלא התקיימו בעניינים התנאים ל"הגנה עצמית" על פי סעיף 34 ולפי סעיף 34 טז לחוק העונשין הקובע כי: "'הוראות סעיפים 34 ... לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה" (על ששת התנאים ראו: ע"פ 6147/07 אביסדריס נגד מדינת ישראל, פסקה 32 (2.7.2009) ועל המידתיות ונזק צפוי של המותקף והמתגונן ראו בע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.2006)).

לפי חוות הדעת נמצאו שלוש דקירות בגופו של המנוח ועוד סימני מאבק, בחלקים מגופו, מהסכין. מיקום הדקירות של הנאשם במנוח, או איזו מהן, הביאו למות המנוח. הנאשם, כילה זעמו על המנוח ב- 6-7 הנפות של הסכין (ונמצאו סימני 3 דקירות) והיה עליו לצפות, כי הדקירות, יביאו לתוצאה המסתברת של מות המנוח. מהעדות של נתנאל (עמ' 34 שורה 30) והשחזור שעשה הנאשם ומההקלטה הוכח כי הנאשם, לא הרפה מהמנוח גם בעת שהלה ישב על הרצפה. גם בכך, הנאשם נטל סיכון בלתי סביר לאפשרות של גרימת התוצאה הקטלנית, גם אם לא ראה פציעה קשה בגוף המנוח כעדותו וכעדות נתנאל שלא העריכו כי הפציעה היתה קשה. על כך מצינו בעדות של הפרמדיק מר עמית שהוזעק למבנה, שלא ראה כמות דם גדולה ולא פציעות קשות מדממות וניראה היה לו שזה דימום פנימי (עמ' 142 שורות



13-16, עמ' 146 שורה 1) נוכח מצבו הרפואי הקשה של המנוח (כמובא גם בחוות הדעת ובעדות של ד"ר גיפס על הצטברות דם בבית החזה פנימה).

על פי ההקלטה, בתום המאבק אמר הנאשם (לנתנאל, שרק הוא נכח שם) : "תזמין אמבולנס שייקחו אותו" ואף שאל את המנוח, אם הוא רוצה אמבולנס וחתם את דבריו באמירה חוזרת "תזמין אמבולנס" (דקה 18:02). בכך, יש כדי ללמד על רצון או תקווה של הנאשם למנוע את התוצאה הקטלנית (סעיף 20(א)(2)(ב) לחוק העונשין וראו: ע"פ 3328/14 אבו חאמד נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (7.12.2017)) בהזעקת סיוע רפואי, אשר לא התממש בסופו של יום, כעולה מעדות הפרמדיק כהן שחיפש אחר המבנה כדי להושיט עזרה והנאשם, לא הצביע על המבנה ולא סימן לו שיש צורך בעזרה.

סוף דבר, כדעת חברי, אני מוצאת כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של המתה בקלות דעת לפי סעיף 301 ג לחוק העונשין ובעבירה של השמדת ראיה לפי סעיף 292 לחוק.

מרים ליפשיץ-פריבס, שופטת

התוצאה:

אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301 ג לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירה של השמדת ראיה לפי סעיף 292 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"ב, 20 ספטמבר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.

השופט רפי כרמל, אב"ד, סגן נשיא אריה רומנוב, שופט מרים ליפשיץ פריבס, שופטת